№ 177 (2677) ■ Вівторок, 2 жовтня 2001 року ■ Ціна договірна

Голос України

Газета Верховної Ради України

Напередодні Міжнародного дня людей похилого віку в їдальні Міністерства праці і соціального забезпечення вітали ветеранів війни та праці.

Матеріали читайте на 11-й сторінці.

Фото Володимира САМОХОЦЬКОГО (Укрінформ).

ЦЬОГО ДНЯ

■ 1865 р. Народився композитор Денис Січинський. Автор хорів і романсів на слова Шевченка, Франка та ін. ■ 1871 р. Народилася знатна ланкова-буряківниця Ганна Кошова. ■ 1891 р. У Кобилецькій Поляні на Закарпатті народився живописець Йосип Бокшай. ■ 1944 р. Не стало поета і театрального діяча Степана Чарнецького (літературний псевдонім — Тіберій Горобець). ■ 1974 р. Помер російський письменник, кіноактор і режисер Василь Шукшин. ■ 1990 р. У Києві на тодішній площі Жовтневої революції розпочалась голодовка студентів з політичними вимогами.

Останній бій, а він — найважчий

Заступник Голови Верховної Ради України Степан Гавриш вважає, що на завершальному етапі роботи парламент нинішнього скликання працюватиме досить ефективно. Про це він заявив на зустрічі з віце-президентом німецького Бундестагу Рудольфом Зайтерсом, якого було делеговано урядом і парламентом Німеччини для участі в заходах, присвячених 60-річчю трагедії Бабиного Яру.

(Закінчення на 9-й стор.).

Місцеві вибори відбудуться 31 березня

Напруженим обіцяє бути наступний сесійний тиждень. Одне з головних питань — вибори. Не тільки народних депутатів, а й до місцевих рад, а також сільських, селищних і міських голів. На погоджувальній раді голів парламентських комітетів, фракцій і груп прийнято рішення ухвалити постанову про призначення виборів на 31 березня.

Низка законопроектів, які виносять за рішенням погоджувальної ради на розгляд сесії, стосуються важливих сфер життя наших громадян. Так сьогодні сесія повторно розгляне проект Житлового кодексу.

Народні депутати підготували законопроект про врегулювання відносин між Державним та місцевими бюджетами, що виникли у період з 1994-го по 2000 рік.

Плановано також внести зміни до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» (щодо оподаткування доходів індивідуальних інвесторів).

У четвер на голосування буде винесено у третьому читанні проект закону «Про внесення змін до Закону України «Про операції з давальницькою сировиною у зовнішньоекономічних відносинах».

Сесія розгляне також постанову про звіт Спеціальної комісії з питань приватизації.

Окрім того, протягом тижня буде розглянуто низку інших важливих законопроектів.

Серце, віддане дітям

Бийся Кабміну, постанови приймаючого

Верховна Рада, Президент України не раз визначали доступність преси як основи демократії. Задля цього регламентуючі документи утверджували механізм підтримки друкованого слова.

Наприклад, в Указі Президента № 1323/2000 йдеться про «забезпечення відповідності тарифів на розповсюдження друкованих періодичних видань реальній вартості цих послуг з метою їх здешевлення».

Кабмін розглядів лише першу частину президентського доручення і своєю постановою пропонує затвердити тарифи «на передплату та доставку періодичних друкованих видань, обчислені відповідно до фактичних витрат». А де ж здешевлення? Ось тут ДП «Преса», як, очевидно, ініціатор усіх цих перетворень, пішло оригінальним шляхом. Шановні чиновники офіційним листом повідомили редакції: «Передплатна вартість буде визначатися безпосередньо при оформленні передплати в залежності від терміну, на який споживач здійснює переплату».

(Закінчення на 5-й стор.).

Три доби крокує, три доби не спить?

Перефразовуючи відому журналістську пісню, хочеться запитати в «Укрпошти», чому вона три доби, образно кажучи, доставляє газету? Чому видання не може вчасно потрапити до передплатника вчасно? Це вже стало таким собі неписаним правилом, що у Крим, Луганськ, Донецьк, скажімо, газета надходить наступного дня. А що вже казати про районні центри та села? Три доби крокує, три доби не спить? А оплату за доставку беруть наперед та ще й вправно винаходять нові й нові лазівки, аби збільшити свій зиск.

Тож ми звертаємося до всіх своїх читачів: давайте разом встановимо справедливість! Для початку проведемо перевірку того, як вчасно надходить газета до читача. Ваші повідомлення ляжуть в основу встановлення справедливих відносин між передплатниками газети та її доставниками.

Отже, шановні друзі, чекаємо від вас повідомлень: коли який номер газети було вам доставлено? **Пишіть на адресу редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4. Редакції газети «Голос України». На конверті зробіть позначку «Доставка».**

Володарка книжкового світу

Свято з мозолями на ногах

■ Велоспорт

Квартет — на «золотих» колесах

На треку бельгійського міста Антверпена знову пролунав Державний Гімн України. Вшановували збірну нашої країни, яка виграла золоті медалі чемпіонів світу у командних перегонах переслідування на чотири кілометри. Сергій Чернявський, Олександр Феденко, Олександр Симоненко та Любомир Полотайко у фінальному заїзді випередили збірну Великої Британії.

Спортивну добірку читайте на 12-й сторінці.

У номер !

У «Південного» — новий господар

Депутати Луганської обласної ради прийняли рішення придбати дитячий оздоровчий комплекс «Південний» на Кримському узбережжі. Раніше він належав Військово-Морським силам України. Нині у військових не найкращі часи, тому «Південний» і було виставлено на тендер. Віднині щороку лише за одну зміну своє здоров'я зможуть поліпшити 800 юних луганчан. А протягом літа таких змін буде кілька, **повідомляє наш власний кореспондент Алла АНТИПОВА.**

Військкомати збирають... Новобранці «косять»...

P. S. Борг споживачів за газ перед НАК «Нафтогаз України» у серпні зменшився на 36,1 млн. грн.

Кодекси дозріли восени

— Восьма сесія, попри упереджені прогнози і деякі застереження, виявилася доволі плідною і викликала у мене глибоке задоволення, — сказав у вступному слові на прес-конференції заступник Голови Верховної Ради України Степан Гавриш. Парламент протягом місяця уже розглянув 78 законопроектів, із них прийнято 28, тоді як за перший місяць сьомої сесії було розглянуто 48 проектів законів і лише 8 прийнято. Запорука продуктивності законотворців, за словами Степана Гавриша, —тісна співпраця уряду, Верховної Ради і Президента.

Степан Гавриш повідомив, що нині триває робота над завершенням проекту Податкового кодексу. Для її прискорення створено узгоджувальну групу з урядовців і народних депутатів. Її очолюють міністр фінансів і заступник Голови Верховної Ради. Степан Гавриш також висловив переконання, що водночас вдасться прийняти і Земельний кодекс.

Окрім того, Степан Гавриш повідомив, що Голова Верховної Ради подав позов до Київського апеляційного суду про припинення повноважень десяти народних обранців, які працюють у структурах виконавчої влади, в тому числі й на Прем'єр-міністра Анатолія Кінаха і віце-прем'єра Володимира Семиноженка.

Докладніше про прес-конференцію — у наступному номері газети.

Володимир КОРОЛЮК.

Офіційно

Убивство журналіста має бути розкрито

Постановою Верховної Ради України утворено Тимчасову слідчу комісію ВР для розслідування причин та обставин вбивства журналіста, генерального директора інформаційної телерадіокомпанії ІРТК «ТОР» Слов'янська Донецької області Ігоря Александрова. Головою комісії обрано народного депутата Анатолія Хмельового (фракція КПУ). До її складу ввійшли представники всіх депутатських фракцій і груп у ВР та позафракційних парламентаріїв: Олексій Шеховцов (заступник голови комісії, фракція СПУ), Олександр Бандурка (фракція НДП), Геннадій Васильєв (група «Трудова Україна»), Ігор Гаврилов (фракція ПЗУ), Лілія Григорович (фракція НРУ), Олександр Жир (фракція «Реформи-конгрес»), Юрій Кармазін (група «Солідарність»), Валерій Коновалюк (група «Регіони України»), Володимир Марченко (позафракційний), Олексій Марченко (фракція «Демократичний союз»), Михайло Онуфрійчук (фракція СДПУ(о)), Микола Песоцький (фракція СДПУ(о)), Сергій Потімков (фракція «Яблуко»), Сергій Правденко (фракція «Батьківщина»), Віталій Шевченко (фракція УНР).

Згідно з постановою ВР, Тимчасова слідча комісія за результатами розслідування має подати Верховній Раді України звіт про розслідування причин та обставин убивства журналіста Ігоря Александрова.

Фотофакт

У Києві святкували 135-річчя з дня народження видатного історика і громадського діяча, Президента УНР Михайла Грушевського.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Виборці сумніваються у виборі. Поки що не своєму

Підсумок тижня

Минулого тижня на прес-конференції лідер Форуму національного порятунку обрала публічну форму переговорів з Віктором Ющенком і у відкритому листі на адресу лідера «Нашої України» запропонувала нову конфігурацію на виборчій карті — «союз непорушний» трьох демократичних блоків.

Олександр Мороз погодився з таким вибором, розширивши територію об'єднання для ще одних союзників.

Віктор Ющенко — попри традиційну «інтелігентну» звичку — не закутував у туман відповідь на пропозицію двох: він залишається на старій позиції «не виступати проти влади». Нелегка «алгебраїчна» задача для спантеличених виборців...

Тим часом об'єднання у єдиний фронт трьох флангів — Форуму національного порятунку, «Нашої України» та блоку, очолюваного Олександром Морозом, на думку «збирача» всіх демократичних сил Юлії Тимошенко, покликане не тільки посіяти паніку й деморалізацію в лавах славного адмінресурсу, а й «припинити сумніви людей, за кого голосувати». Саме це — одна з причин, яка спонукала екс-віце-прем'єра вдатися до поштових послуг.

Увечері того самого дня, коли лідер ФНП оприлюднила текст відкритого листа у широкій журналістській аудиторії, Віктор Андрійович в усній відповіді через телеефір, а отже, ще за ширшої публіки, дав зрозуміти, що ідея об'єднання з «ворогами влади» вочевидь не належить до «національних пріоритетів» «Нашої України». Тим паче, що «НУ» і в нинішніх кордонах самодостатня. І взагалі тиснути на нього — попри всі пояснення авторів листа про повну відсутність ультимативного тону в посланні до лідера «НУ» — не рекомендує.

Не припинив, а ще більше посилив сумніви людей, за кого ж голосувати, і Олександр Мороз, який, за словами Юлії Тимошенко, дав свою згоду на об'єднання демократичних сил і навіть лідерство у ньому Віктора Ющенка. Олександр Олександрович у телекоментарі припустив, що до такого об'єднання можуть пристати і... комуністи. Від цього конгломерату вже точно роздвоїться вразлива душа націонал-демократичного електорату. І навіть боротьба з «антинародним режимом» не надихне на виборчий подвиг.

Уявити Ющенка на чолі «передового загону суспільства», вже не кажучи про «готовність» комуністів крокувати до світлого майбутнього під проводом «буржуя»-вождя, так само реалістично, як спостерігати за дружнім візитом Джорджа Буша до Талібану. Або —ближче до наших просторів — задушевною бесідою про досягнення цифрових технологій завсідників президентського дивана з консультантом-майором.

Однак «супровідні пояснення» до відкритого листа Юлії Тимошенко — не єдиний сюрприз для потенційного демократичного електорату. Йому, щиросердному, дуже не хочеться уявляти й картини іншої — єднання своєї «надії» з тими, хто під час пріснопам'ятного голосування натискуванням кнопки кидав свою «грудку землі» на політичну могилу прем'єра-реформатора. А уявляти доводиться. Хочеш не хочеш доводиться: кордони «НУ» не просто «самодостатні», а й усе ще прозорі для імовірних «співгромадян» — представників кланових партій.

Утім, не тільки виборці, а й деякі соратники Віктора Андрійовича готові відмовитися від «громадянства» в «Нашій Україні», якщо її прапороносець нерозважливо погодиться заплямувати незайманий стяг олігархічними вкрапленнями. «Є певні моральні межі, які це кучкування не повинно переходити», — цілком справедливо вважають особливо цнотливі «будівничі» «НУ». І погрожують у разі перетинання кордонів-меж «першим вийти з блоку». До речі, у черзі на «першого» забагато зібралося: це вже загрожує «стовпотворінням» на виході. Очевидно, в очах багатьох «бути сином Президента» далебі простиміше, ніж «братом», наприклад Азарова. Інакше, чим пояснити таку популярну сентенцію: «Якщо регіонали як партія або Микола Азаров як фізична особа з'явиться в блоці, я особисто з нього вийду...»?

Бажання не виступати проти влади зрозуміле, хоча й прикре для бунтівної частини потенційного ющенківського електорату. Воно, в принципі, зрозуміле й відправникам відкритого листа. Недаремно на прес-конференції Юлія Тимошенко кілька разів повторила: вона будуватиме свої стосунки з Віктором Ющенком не через призму гасла «Україна без Кучми» або інші «мульки» форми, які викликали б сердечний, чи, радше, головний біль у людини, що відчуває синівську любов до Леоніда Даниловича. «Я пропоную об'єднатися для головної мети — привести нову команду для створення реальної, справді патріотичної української влади...». Одна справа — не виступати проти **такої** влади. Інша —трактувати «головну мету» як евфемізм боротьби з владою нинішньою. Неслабка альтернатива, під дих.

І все-таки навіть без «палкого привіту» вчорашній соратниці у Віктора Ющенка є можливість заявити про «чітку і зрозумілу відповідь, принципову і безкомпромісну позицію». Для цього просто критично «переосмислити» список зареєстрованих у Мін'юсті партій. Задля точнішого визначення, «хто має бути присутній у лавах «НУ». Але чи готовий на цю безкомпромісну позицію лідер поки що «нашої України»? — ось у чому питання...

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Фотофакт

Голова Одеської облдержадміністрації Сергій Гриневецький вручає головному лікареві онкологічного диспансеру Вілену Степулі символічний ключ від нового корпусу, розрахованого на 120 ліжок.

Фото Олександра СЄРОГО (Укрінформ).

У комітетах ВР

У Криму партіям пропонується долати п'ятивідсотковий бар'єр

Комітет Верховної Ради з питань державного будівництва та місцевого самоврядування схвалив законопроект про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим для підготовки його до другого читання. Цей документ прийнято у першому читанні 5 липня 2001 року.

Профільний парламентський комітет також створив робочу групу на чолі з Георгієм Пономаренком, яка має підготувати порівняльні таблиці і подати проект закону на розгляд Верховній Раді до кінця вересня.

Згідно з документом, вибори до парламенту АРК проводитимуться за змішаною (мажоритарно-пропорційною) системою. Всього пропонується обрати 100 депутатів, з яких 50 — в одномандатних виборчих округах на основі відносної більшості, а решту — за списками кандидатів від політичних партій, блоків партій у багатомандатному окрузі на основі пропорційного представництва. Партіям доведеться долати п'ятивідсотковий бар'єр для проходження до законодавчого органу АРК. Документ також визначає основні принципи, порядок організації та проведення виборів народних депутатів, **повідомляє інформаційне управління Верховної Ради.**

Партійні рядки

Реанімація «Злагоди»

Народно-демократична партія запропонувала назвати блок НДП — «Трудова Україна» — Партія регіонів — Аграрна партія «Народно-демократичним блоком «Злагода». А його керівником обрати лідера НДП Валерія Пустовойтенка.

Як **повідомляє агентство «Інтерфакс-Україна»,** таку пропозицію затверджено на нараді з главами територіальних організацій партії. Водночас, як зазначив В. Пустовойтенко, «міжпартійні відносини» щодо формування виборчого блоку поки що «узгоджуються не досить динамічно».

Контроль за виплатою компенсацій

Постановою Верховної Ради України утворено Тимчасову спеціальну комісію ВР із контролю за виплатою компенсаційних виплат жертвам нацистських переслідувань з Українського національного фонду «Взаєморозуміння і примирення». До складу комісії ввійшли народні депутати України Іван Діяк (фракція «Демократичний союз»), Євген Жовтяк (фракція УНР), Віктор Король (група «Солідарність»), Леонід Косаківський (фракція «Батьківщина»), Іван Салій (група «Трудова Україна»), Юрій Соломатін (фракція КПУ), Анатолій Станков (фракція «Лівий центр»), Віктор Суслов (фракція «Яблуко»), Сергій Терьохін (фракція «Реформи-Конгрес»), Сергій Шевчук (фракція НДП).

Тимчасовій спеціальній комісії доручено систематично інформувати Верховну Раду України про хід компенсаційних виплат та свою діяльність.

З днем народження, Хмельницький!

Свята

Минулих вихідних подоляни відзначали 508-му річницю від дня заснування свого обласного центру. Було багато гостей з Росії, Литви, Молдови, Сербії, Польщі, а також більш як десяти обласних центрів України і велика представницька делегація із столиці нашої держави, посланці майже всіх міст області.

Хмельницький — одне з небагатьох міст України, де у найскрутніші часи пенсіонери регулярно отримували пенсії, бюджетники — зарплату. Місто і далі продовжує жити і розвиватись. І до чергового дня народження влада прийшла з новими подарунками для виборців: відкрито вже третю амбулаторію сімейної медицини, «Родинний дім» для жіноцтва міста, прокладено нові тролейбусні лінії, знижено ціну на хліб та на 10—30 відсотків списано борги з комунальних платежів малозабезпеченим, відкрито великий торговий центр, споруджуються пам`ятники і набувають динаміки культурно-мистецькі заходи. Всього, що зроблено бодай за останній час, просто не злічити. І навіть це свято міста було зорганізовано так, що хмельничани могли з цікавістю відпочити не тільки на центральних майданах чи в парках, а й безпосередньо у себе в мікрорайонах. Фестивалі, концерти, презентації, турніри, конкурси, різноманітні спортивні змагання і дискотеки, естрадно-театралізовані шоу та ярмарки, козацькі забави та лицарські турніри, демонстрації моделей... Одній особі навіть з гелікоптера неможливо було б те все хоч краєм ока побачити! Завдяки своєчасно доведеній до відома хмельничан інформації про плановані заходи кожен знаходив собі забаву і місце, де файно міг провести вихідні. І при цьому не один добрим словом згадував міського голову та його команду.

Михайло ВАСИЛАШКО.

На знімку: святкові музики Поділля.

Фото автора.

Вісті з Полтавщини

Дорогами світу

Четвертий рік поспіль ВАТ «Кредмаш» нарощує обсяги промислового виробництва. Кременчуцькі асфальтозмішувачі закуповують шляховики Узбекистану, Росії, Казахстану, Білорусі. Старі друзі-партнери повертаються до надійної і відносно дешевої української техніки, Яку свого часу експортували до 50 країн світу. Нині розглядається проект спільного випуску шляхових машин із німецькими фірмами, є замовлення з Куби та Болгарії на придбання нових машин і запчастин.

Здоров'я повернуть... п'явки

Друге народження пережило відділення реабілітації та відновного лікування 3-ї міської клінічної лікарні Полтави. Після реконструкції та капітального ремонту тут відкрито і денний стаціонар, де лікуватимуть гірським воском та п'явками. Повертатимуть здоров'я хворим і традиційними методами — спонсори подарували медикам сучасне обладнання.

Обнови Нових Мартиновичів

Це село в Пирятинському районі відселене із чорнобильської зони і наново відбудоване на полтавській землі. Та відшуміли новосілля, й мешканці залишилися наодинці зі своїми проблемами. Найбільше допікала відсутність транспорту. Після втручання голови облради Олександра Полієвця село одержало рейсовий автобус. Окрім того, із введенням у дію сучасної телефонної станції якісно поліпшився телефонний зв'язок. Місцева школа цілком забезпечена підручниками, наочними посібниками, спортінвентарем.

Золото «Ай-Ніколи»

На четвертому Міжнародному конкурсі пива і безалкогольних напоїв у столиці було представлено і п'ять зразків продукції від ЗАТ «Полтавпиво». Максимальний бал і золоту медаль виборола пиво «Ай-Нікола», срібну — «Фірмове», бронзу — темне «Диканські вечори».

Горіла мантія Кобзаря

Напередодні відкриття пам'ятника Шевченку в Нових Санжарах уночі невідомі підпалили мантію, в яку вдягли постамент. Граніт від кіптяви відмили, а чорний слід на душі залишився.

Добірку підготував Григорій ГРИНЬ.

Фотофакт

Пікетник з прапором України, портретом Ігоря Білозіра та його віршами пікетує приміщення Львівського обласного суду, який визнав Юрія Калініна і Дмитра Воронова винними у скоєнні навмисного вбивства «з хуліганських мотивів» і засудив їх, відповідно, до 12-ти і 15-ти років позбавлення волі.

Фото Євгена КРАВСА (УНІАН).

Освіта

«Сім кроків» — розв'язання освітянських проблем

Цьогорічні випускники показали під час вступних екзаменів найнижчий рівень знань. За останніх десять років в Україні закрито більш як 300 училищ, лише третина дітей відвідують дитячі садки, з кожним роком зменшуються витрати на освіту. Ці та інші проблеми обговорювали на Всеукраїнському освітянському віче.

Мета зібрання — віднайти пріоритетні напрями розвитку освіти в Україні. Ключові положення прийнятої програми «Сім кроків для виходу освіти з кризи» віче вирішило направити депутатам II з'їзду освітян, керівникам держави. Тут, зокрема, є і пропозиції створення правових та соціально-політичних умов виходу освіти з кризи та формування подальшої освітньої політики.

Надія ГОРБАТЮК.

Акції

Спостерігали зорі в Криму

На VI Міжнародну астрономічну олімпіаду, що проходить у Криму, зібралися юні астрономи з Болгарії, Вірменії, Індії, Італії, Кореї, Росії. Честь України захищатимуть вихованці Малої академії наук «Шукач».

Місце проведення змагань юних учених не випадкове. Тут уже століття успішно працює Кримська астрофізична обсерваторія, десятки років проводить дослідження космічних об'єктів Кримська лабораторія Державного астрономічного інституту ім. Штернберга, понад 50 років кримські любителі зоряної науки ведуть спостереження астрономічних явищ. Результати цієї праці отримали визнання серед астрономів світу.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Прем'єра

Неординарний «Собор»

У Дніпропетровському Молодіжному театрі української драми виняткова прем'єра — вистава за романом Олеся Гончара «Собор». Режисер-постановник Володимир Мазур і художник Іван Шулик запропонували глядачам спектакль просто незвичайний.

На сцені — скляний макет собору та ціла система дзеркал, яка дала змогу акторам розгортати паралельно дві і навіть три дії. Отож водночас у реальний і віртуальний дійсності, наяву і в уяві, в далекій минувшині і тепер, на нашій грішній землі і в небесах. Своїми неординарними знахідками і вирішеннями вистава, безперечно, стала подією в культурницькому і особливо духовному житті земляків: як героїв, так свого часу і утискувачів роману Олеся Гончара.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

Щедрий коровай — міна під урожай

Перспектива

Наприкінці вересня і Чернігівщина видала «на-гора» свій довгоочікуваний мільйон тонн зерна. Нині завершується збирання кукурудзи. Середня врожайність качанистої —54,7 центнера з гектара. Тому можна прогнозувати, що програма «Зерно-2001» на Придесенні буде виконана.

Це радує. Водночас у виробників з'явилося побоювання щодо перспективності ведення цієї галузі. Додатково вироблений тоннаж хліба, з'ясувалося, став міною уповільненої дії для реалізації програми «Зерно-2002». Керівники сільгосппідприємств не очікували такого карколомного падіння цін на пшеницю, жито. Попит на них навіть за цінами 300—600 гривень знизився. За вирощене з великими затратами зерно коштів аграрники не отримали — а за що «дизельку» купувати? Саме на її відсутність начальники райуправлінь сільського господарства під час наради з цього приводу в Седневі списували значне відставання у сівбі озимини. У Срібнянському, Семенівському, Ріпкинському, Городнянському, Козелецькому районах через безгрошів'я постала ще одна проблема — тут сільгосппідприємства не закупили жодного центнера фосфорних добрив. Без них на щедрий ужинок годі й сподіватися.

25 вересня — традиційно оптимальний для Чернігівщини термін завершення посівної. Проте на цю дату за плану 300 тисяч гектарів озимі, жито та пшеницю було висіяно лише на 203 тисячах гектарів. До засіву підготовлено 86 відсотків запланованих площ. Начальник головного управління сільського господарства і продовольства облдержадміністрації Анатолій Іванько у цьому великої загрози майбутньому врожаю не вбачає.

— Теплі дні дещо відсунули оптимальні строки сівби, — каже він. — Господарства області забезпечені на 144 відсотки елітним насінням озимих зернових культур. Вірю, зможемо виконати програму «Зерно-2002». Хоча ситуація, що склалася на ринку зерна, бентежить — без державного втручання не обійтися.

У районах, тим часом, господарники переглядають структуру площ. У Прилуцькому районі вирішили на двох тисячах гектарів замість колосових вирощувати рижій. Ні для кого не секрет, що зернозбиральна техніка у переважній більшості господарств області давно відпрацювала своє. Для заміни її треба знову-таки великі гроші. На жаль, лізинг, довготривале кредитування залишаються нездійсненними мріями сільгоспвиробників.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

■ Фотофакт

Президент України Леонід Кучма і Київський міський голова Олександр Омельченко на відкритті символічного каменя, на місці якого буде споруджено культурний центр «Спадщина», і музейний комплекс «Бабин Яр».

Фото Віктора ПОБЕДИНСЬКОГО (УНІАН).

Мала академія — трамплін у велику астрономію

Серце, віддане дітям

28 вересня минуло 83 роки з дня народження видатного українського педагога Василя Сухомлинського

Яскравим явищем XX століття стала науково-практична і літературно-публіцистична діяльність видатного українського педагога, уродженця Кіровоградщини Василя Олександровича Сухомлинського. Про світову славу, значущість творчої спадщини великого вчителя розповідає його земляк, народний депутат України, керівник депутатської групи «Трудова Україна» у Верховній Раді України кандидат історичних наук Ігор ШАРОВ.

Зоряні світанки

Село Павлиш, що в Онуфріївському районі на Кіровоградщині, відоме нині в усьому світі завдяки творчому подвигу, здійсненому видатним педагогом Василем Сухомлинським. З 1948-го до кінця свого життя, що обірвалося 2 вересня 1970 року, він працював директором місцевої середньої школи.

Тепер тут відкрито музей В. Сухомлинського, діють створені ще за його життя лабораторія педагогічної культури та психологічний семінар. А головне — в усій роботі школи відчувається невмирущість духу, ідей і традицій колишнього її керівника, великого майстра освітньо-виховної праці.

Кожного, хто знайомиться з життям і діяльністю Василя Олександровича, вражають його працелюбність і працездатність, потужний науково-творчий потенціал і гуманістичне сподвижництво, пройняті безмежним і безкорисливим почуттям любові до дітей.

У Павлиській школі він пропрацював 23 роки, і за цей час підготував більш як 40 монографій і брошур, понад 600 статей, близько двох тисяч художніх творів — оповідань і казок для дітей. Отже, щороку з-під його пера з'являлося по дві книги, 30 статей. А було ж іще й громаддя нагальних директорських і вчительських справ. Василь Олександрович доклав багато зусиль, щоб робота у цій звичайній сільській школі велася на високому рівні педагогічної майстерності. За час директорства він відвідав близько 10000 уроків, глибоко їх аналізував, обговорював з колегами.

У книзі В. Сухомлинського «Листи до сина», яка значною мірою відображає його власну біографію, досвід, ідеали життя і праці, є такі рядки: «Все, що мені вдалося зробити, я зробив вранці. Протягом тридцяти років я починаю свій робочий день о 5 години ранку...» І далі: «Завтра — найнебезпечніший ворог працелюбності. Ніколи не відкладай якусь частину роботи, яку треба виконати сьогодні, на завтра. Зроби звичкою те, щоб частина завтрашньої роботи була виконана сьогодні. Це буде прекрасним внутрішнім стимулом, що задає тон всьому завтрашньому дню».

У повсякденній творчій напрузі він невтомно розширював свої знання, вважаючи за необхідне знати набагато більше, ніж треба передати учням. Адже лише коли кругозір вчителя незмірно ширший від шкільної програми, «тоді він справжній майстер, художник, поет педагогічного процесу». Такий учитель так добре знає азбуку своєї науки, що на уроці під час вивчення матеріалу в центрі його уваги не сам зміст того, що вивчається, а учні, їхнє мислення, труднощі навчання.

Школа — майстерня гуманності

У листі до Василя Олександровича мати однієї з учениць писала: «Дівчинка моя не встигає. Двійки і двійки. Приходить додому засмучена. Якось уночі прокидаюся, чую — плаче. «Що з тобою, донечко?» — «Мамо, поїдемо туди, де нема школи...»

В. Сухомлинський закликав учителів: «Не ставте взагалі в початкових класах «двійок» — це канчук і палиця. Не підрубуйте корінь бажання бути хорошим». У початкових класах Павлиської школи було заведено правило: до того часу, поки дитина не навчилася задовільно виконувати ту чи ту роботу, їй не ставлять ніякої оцінки. Кажуть: «Працюй ще, адже ти можеш...»

Такими вимірами людяності була сповнена вся діяльність В. Сухомлинського в школі, вся його педагогічна система.

«Що найголовніше було в моєму житті? Без роздумів відповідаю: любов до дітей»; «щоб стати справжнім вихователем дітей, треба віддати їм своє серце» — у цих уже крилатих словах великого педагога-гуманіста відображено кредо його життя і творчості.

У 60-ті роки Василь Сухомлинський як ніхто загострив, поставив у центр суспільної свідомості проблему цінності людської особистості. Він виступив за утвердження гуманістично-культуротворчих функцій освіти. Школа, на його думку, має бути не лише місцем передачі досвіду поколінь, а й «майстернею гуманності». Тож і вчительську професію він розглядав як людинознавство, проникнення у складний духовний світ людини, що ніколи не припиняється. Учитель за Сухомлинським — це творець особистості, оскільки йому підвладні найтонші сфери її духовного життя —почуття, самосвідомість, розум, воля.

Думки педагога засвідчують його пристрасний захист інтересів дитини, її людської гідності.

Гуманістичною спрямованістю була пройнята вся дидактико-методична система В. Сухомлинського. Це виявилося насамперед у збагаченні теорії і практики розвивального навчання у всіх його проявах: у визначенні мети, функцій, розкритті дидактичних і методичних засобів розвитку дитини на різних вікових етапах. При цьому має досягатися взаємозв'язок навчання і розвитку дітей. Великий учитель вважав, що розвиток і виховання тоді формують і гармонізують життєву енергію молодої людини, коли їх об'єднує одна мета — духовне, всебічне вдосконалення особистості. Щоб дитина під впливом виховання та навчання прагнула і могла реалізувати своє бажання ставати кращою. Навчання, стверджував педагог, не механічне перекладання знань з голови вчителя у голову учня, а складні моральні стосунки, у яких провідною, визначальною рисою є виховання у дитини почуття честі, гідності і на цій основі бажання бути гарною.

Тоталітарний режим в СРСР спричинював створення у школі антигуманних умов виховання, за яких усереднювалася, нівелювалася особистість. Тож ідеї Василя Сухомлинського щодо особистісно зорієнтованого навчання або замовчувалися, або інтерпретувалися як абстрактний гуманізм, яким вченому дорікали до кінця його днів.

Однак і за тих часів знайшлися справжні поцінувачі новаторського досвіду В. Сухомлинського. Хоча така підтримка дуже дратувала захисників командно-адміністративних методів у освіті, на захист директора школи із Павлиша стала, зокрема, газета «Комсомольская правда». Нарисом С. Соловейчика вона відкрила країні його ім'я, назвала великим педагогом.

Ознайомившись із книгою Василя Сухомлинського «Серце віддаю дітям», академік Борис Патон зазначав: «Ця, як і інші його праці, є видатним явищем у галузі педагогіки, в галузі суспільних наук. Автор по-новому ставить і вирішує найважливіші проблеми сучасного виховання, з науковою глибиною, послідовно розкриває оригінальні шляхи і засоби виховного впливу учителя. І робить це яскраво, мальовничо, переконливо».

Тож під впливом громадської і наукової думки в СРСР та інших країнах тоталітарна система змушена була відступити перед творчим пошуком павлиського педагога, народного вчителя, яким він себе вважав. Про визнання заслуг В. Сухомлинського свідчило присвоєння йому в 1968 році звання Героя Соціалістичної Праці. Його було обрано членом-кореспондентом Академії педагогічних наук Російської Федерації та членом-кореспондентом Академії педагогічних наук СРСР.

Творчість українського педагога набула світової слави. Його книги, статті публікувалися багатьма мовами —німецькою, англійською, болгарською, польською, чеською, словацькою, фінською, китайською, японською та іншими. Слово й думки Василя Олександровича широко розійшлися серед освітян різних країн. В 1990 році в Марбурзі (ФНР) було засновано Міжнародне товариство послідовників В. Сухомлинського, до якого ввійшли педагоги Німеччини, Болгарії, Польщі, Греції, України, Росії. В статуті організації зазначено, що вона має на меті дослідження й поширення педагогічної творчості Василя Сухомлинського, який на противагу гострій критиці з боку консервативних учених уже в 60-ті роки розгорнув дискусію за демократизацію й критикував сталінщину на соціально-етичному рівні.

Вічний слід

Людина народжується на світ не для того, щоб зникнути безвісною пилинкою, а для того, щоб залишити після себе слід вічний. Ці слова В. Сухомлинського можна віднести і до самого педагога. Яскраве явище XX століття, його творчість залишається вкрай потрібною, актуальною і для нашого сьогодення. Звичайно, вона й сьогодні викликає дискусії. Але, як слушно зауважила дочка Василя Олександровича, теж учений-педагог, Ольга Сухомлинська, творчість її батька тим і цінна, що про неї можна сперечатися, виявити те, що нині неприйнятне, обговорювати те, що залишається назавжди.

Дослідники звертають увагу на глибоке, філософськи осмислене розуміння павлиським педагогом змісту і значення праці у формуванні людини. Трактована досить широко, комплексно психолого-виховна роль праці, за В. Сухомлинським, пов'язується з особистісними ідеями, позиціями, емоціями, силою волі. У соціологічному плані виховання працею реалізується не через просту імітацію роботи у школі, а прийняттям нею всіх видів, систем, структур та внутрішньо-соціальних відносин, що існують у трудовій діяльності. Про ці науково-практичні напрацювання і відкриття В. Сухомлинського йшлося, зокрема, на присвяченій його творчості міжнародній конференції, що відбулася 1991 року у грецькому місті Салоніки. Представник місцевого Університету Арістотеля професор Х. Франгос, порівнюючи українського педагога з І.-Ф. Песталоцці та Сократом, особливо наголосив, що розроблена В. Сухомлинським концепція праці є значним внеском у світову науку виховання як сучасну, так і майбутню. Праця, зазначалося у цій доповіді, захоплювала думки педагогів з давніх часів, але вона ніколи не розглядалася як наріжний камінь всього процесу виховання та навчання кожної дитини або дорослого, як у цьому були переконані Сократ в античні часи та В. Сухомлинський — у наші. Свій виступ професор Х. Франгос завершив таким висновком: «Основним внеском В. Сухомлинського в сучасне суспільство є те, що він довів, що школа базується не на вчителеві, не на учневі, а на праці. Він підкреслював, що школа та виховання обертаються навколо праці, як Земля навколо Сонця. Це і є коперниківський переворот у вихованні. І ось чому я вірю в те, що В. Сухомлинський, який віддав силу свого розуму та серця любові до дітей, показав себе сучасним Сократом, бо відкрив шляхи впровадження праці у виховання та школу».

Василь Олександрович приділяв значну увагу етнопедагогіці, мужньо ставив і розв'язував проблему формування національно свідомої особистості. Про один із шляхів її успішного вирішення він писав, що у душі дітей мають увійти кращі народні традиції і стати святим законом, бо не можна уявити народ без імені, пам'яті, історії. Педагог цілеспрямовано формував у кожного вихованця філософські підходи до буття, уміння осмислювати світ в дусі української етнософії через категорії волелюбності, лицарства, моральної доблесті, дисципліни душі й волі.

У педагогічній спадщині Сухомлинського високий статус має сила духу — велика національна й загальнолюдська цінність, яка в останні століття в багатьох українців була послаблена. Виховуючи у дітей цю шляхетну якість, він наголошував, що сила духу як моральна доблесть починається з віри в моральні святощі рідного народу.

А яким дивом у творчому процесі педагога-мислителя стала казка! Казка як джерело високої моральності, згусток досвіду, філософія буття й передбачення. Педагог розглядав цей жанр як ідеальний засіб формування молодої душі, найкоротшу стежку між дитиною та її народом. Бо ж дитина в ній пізнає світ не тільки розумом, а й серцем. Всім єством відгукується на почуте й прочитане, виявляє своє бачення доброго й злого. Красиве, справедливе, гарне дитина вбирає миттєво. Та найважливіше у процесі спілкування з казкою В. Сухомлинський вбачав у самому акті творення казкового світу дітьми. Все, що вражало, дивувало, обурювало й тішило

дитину, переливалося у слово, мову, активізуючи дитячу думку, виховуючи допитливість, спонукаючи до добрих справ. І це теж була сфера позитивного прикладу, про яку невтомно дбав учитель із Павлиша.

Постійне перебування дітей у світі краси й добра, трансформованому ними у казку, облагороджувало сферу навчання, виховання мислення. Педагог-гуманіст був непримиримий до загрозливих рецидивів схоластики: «...Ми, вчителі, — тривожився він, — не вчимо дитину мислити. Ми з перших же кроків її шкільного життя закриваємо перед її очима двері в привабливий світ оточуючої природи, і вона вже не вслухається в дзюрчання джерела, у дзвін весняних крапель, в пісню жайворонка. Вона завчає лише сухі, безколірні фрази про всі ці дивовижні речі».

Досягнення єдності почування й мислення — це постійна турбота В. Сухомлинського. Переконаний, що повноцінної людини не може бути без виховання широкого й повного діапазону її почуттів, він приділяв постійну увагу формуванню цієї найтоншої сфери особистості, наголошував, що без емоційної вихованості марними будуть всі слова про формування й утвердження високих почуттів громадянина, про естетику життя, про етичні основи спілкування. Емоційна культура, вважав він, «це, образно кажучи, правильно налаштована скрипка. Тільки тоді, коли скрипка настроєна, на ній можна грати. Тільки тоді, коли людина осягнула азбуку емоційної культури, її можна виховувати».

Яскраве явище XX століття, творчість Василя Олександровича залишається вкрай потрібною, актуальною і для нашого сьогодення. Її важливі ідеї і положення знайшли відображення і в уже прийнятих правових актах нової України з питань освіти, і в проекті новітньої освітянської доктрини, що нині обговорюється. Все це, звичайно, добре. Але тривожить, як би у потоках красивих декларацій не потонула, не забулася жива, конкретна освітня справа, яка ще часто засвідчує стан, дуже далекий від ідеального. Адже, як стверджував Василь Олександрович, «педагогічна система завжди ґрунтується на системі поглядів і переконань учителя, які не є механічним повторенням теорії, а містять у собі щось глибоко індивідуальне». Тож в ідеалі хотілося б бачити на ниві освіти побільше таких педагогів, які, не чекаючи особливих знамень зверху, працювали б максимально енергійно та індивідуально творчо. Як Сухомлинський.

«Все, що мені вдалося зробити, я зробив вранці»

ЗАЯВА парламентської фракції соціалістів і селян «Лівий центр» 26 вересня 2001 року

Удар по передплатникові — удар по демократії

Кабінет Міністрів України 17 вересня цього року прийняв постанову, яка розв'язала руки «Укрпошті» і дозволяє їй різко підвищити тарифи на прийом передплати і доставку газет і журналів населенню. Якщо врахувати вето Президента України на поправки до Закону «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів», де він обстоював право «Укрпошти» встановлювати ці тарифи без урахування інтересів засобів масової інформації і, головне, їхніх передплатників, стає ясно, що держава пішла в наступ на пресу і на її споживача — читача, тобто на громадян України.

Уряд України не просто став на захист відомчих інтересів, а своєю постановою засвідчує, що в його апараті немає знавців даної проблеми, а він готовий підтримати будь-яку авантюру, не рахуючись з її наслідками. Якщо, скажімо, поштовики посилаються на збитковість розповсюдження періодичних видань, то Міністерство економіки і його держцінінспекція неодноразово визнає некоректними розрахунки щодо збитків. Проти цих тверджень свідчать і реальні результати діяльності «Укрпошти». Скажімо, тільки за підсумками першого півріччя нинішнього року «Укрпошта» одержала 6,3 мільйона гривень від доставки преси і, однак, підвищує тарифи, а від доставки пенсій — лише 300 тисяч гривень і підвищення оплати своїх послуг у цій сфері не вимагає. Керівники «Укрпошти» і Держкомзв'язку лукавлять, коли твердять, що таке різке підвищення торкнеться лише видань, які раніше користувалися пільгами. Тарифи зростуть і в Києві, і на місцях. Це зачепить 70% тиражів інформаційного ринку України.

Особливо цинічно, користуючись своєю перевагою монополіста, поводиться «Укрпошта» з передплатниками. За умов масового безгрошів'я і низького рівня зарплат і пенсій, дорожнечі на продукти і предмети першої потреби поштовики дозволяють собі, наприклад, брати за оформлення квитанції 1,3 гривні, якщо видання передплачується на місяць, 1,2 гривні — на два—чотири місяці, 1,1 гривні — на півроку і 1 гривню —на рік. Як показують підрахунки, майже 90% населення передплачують ЗМІ не більш як на три місяці. Як правило, квитанцію оформляє сам передплатник, оператор лише вибиває на касовому апараті суму і одержує гроші. Ні в магазині, ніде більше в сфері послуг не додумалися до такого збирання «вершків» на мільйонні суми. До того ж ДП «Преса» знімає з редакцій десять неоподатковуваних мінімумів «за послуги по виконанню роботи з ведення договору», хоч держцінінспекція вже зазначала, шо підстав для такого здирства немає

Розбій поштовиків набирає потворних форм і в стосунках з редакційними колективами. Місяцями органи «Укрпошти» не перераховують одержані від передплати кошти, «прокручуючи» їх у банках, проте відразу вираховують свою частку за доставку на рік, ще не виконавши роботу. Це не можна вважати нормальним, «якщо будувати партнерські стосунки між пресою і поштою на ринкових засадах. Уже в самих цих фактах є підстави вбачати елементи корупційних діянь. Проте уряд, знаючи про такі факти, ще жодного разу не дав їм належної політичної і правової оцінки.

Уряд, розв'язавши руки поштовикам, завдав удару по найтиражніших виданнях. Щоб виконати забаганки «Укрпошти», редакції наймасовішої газети «Сільські вісті» потрібно віднайти близько 3 млн. гривень. У такому само становищі редакції деяких партійних і незалежних видань, тобто ті, які не спонсоруються олігархічно-мафіозними кланами. Отже, є всі підстави вважати, що Кабінет Міністрів керувався прагненням завдати удару насамперед по опозиційній, незалежній пресі. А це інакше, як ударом по демократії, кваліфікувати не можна. Це тим більш не допустимо зараз, коли розгортається підготовка до парламентських виборів, і такі дії уряду звужують доступ незалежної, не заангажованої владою і злочинними кланами преси до громадян Української держави. Тому громадськість справедливо розглядає це не тільки як цинічне витрушування народного гаманця на користь монополіста, а й як відвертий наступ на демократію, на громадян, на правду і свободу слова. Дивує мовчання Антимонопольного комітету з цього приводу.

Фракція соціалістів і селян «Лівий центр» беззастережно підтримує зусилля журналістських колективів, Національної Спілки журналістів у боротьбі із бар'єрами, поставленими поштовим відомством у доступі преси до людей, протестує проти помилкової постанови уряду, яка розв'язує руки «Укрпошті» в одержанні поборів з передплатників і редакційних колективів, вимагає покласти край наступу влади на свободу слова в Україні. Наполягаємо на скасуванні урядом згаданої постанови.

Просимо вважати цю заяву депутатським запитом Кабінету Міністрів України.

**Голова фракції
Олександр МОРОЗ.**

Ветерани вимагають поновити історичну справедливість! Чим відповість Верховна Рада України?

1 лютого 2000 року в Українському домі на хвилі ейфорії щойно створеної пропрезидентської «більшості» Верховна Рада України прийняла шляхом нелегітимного «підняття рук» Закон України «Про внесення зміни до статті 73 Кодексу законів про працю України» (Відомості Верховної Ради, 2000, № 8, ст.53). Цим законом, усупереч думки переважної частини населення, було виключено з переліку святкових днів «7 і 8 листопада — річниця Великої Жовтневої соціалістичної революції». Реакція громадськості не забарилася. Тисячі листів і телеграм протесту надійшли до державних установ, громадських і політичних організацій.

Уже 7 лютого 2000 р. президія ради Організації ветеранів України, найбільш численної і впливової громадської організації, прийняла заяву, з якою вона звернулася до Верховної Ради України. Ось її початок і закінчення.

«Шановні народні депутати!

Діти і онуки наші!

З почуттям душевного болю і образи ми, члени президії ради Організації ветеранів України сприйняли ваше рішення від 1 лютого 2000 року про вилучення зі святкових днів 7 і 8 листопада — роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Від імені ветеранів війни, праці, військової служби, всіх членів багатомільйонної організації ми вимагаємо негайного скасування цього ганебного акта і поновлення справедливості».

Більшого приниження гідності ветеранів, ніж поспіхом прийнятий 1 лютого 2000 р. зазначений закон, важко собі уявити.

29 лютого 2000 р. у Києві відбувся III з'їзд Організації ветеранів України, яка об'єднує 14 млн. наших співгромадян літнього віку. Тих самих, які захищали у Великій Вітчизняній війні 1941—45 рр. нашу Батьківщину від німецько-фашистських загарбників, а в повоєнні роки відбудували її, піднесли до висот провідної держави світу.

На цьому з'їзді було одноголосно прийнято «Звернення III з'їзду Організації ветеранів України до Президента, Голови Верховної Ради, Прем'єр-міністра, до всіх місцевих органів влади щодо посилення турботи про життєзабезпечення ветеранів війни, праці, військової служби і органів внутрішніх справ, усіх літніх людей, які опинилися за межею фізичного виживання і морального приниження в суспільстві».

Ветерани виступили з протестом не лише проти бюджету-2000 України, в якому практично руйнувалася вся сфера соціального захисту і де-факто було взято відвертий курс на знищення старшого покоління наших співвітчизників, але і проти приниження прав, честі і гідності тих, які ще залишаються живими (цитуємо):

«9. Від імені багатомільйонної Організації ветеранів війни, праці, військової служби і органів внутрішніх справ з'їзд вимагає негайного скасування постанови Верховної Ради від 1 лютого ц. р. про вилучення зі святкового календаря 7 та 8 листопада — роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції, не допускаючи наруги над історією країни, старшим поколінням нашого народу».

Саме тому групою народних депутатів відповідно до ст.93 Конституції України в порядку законодавчої ініціативи на розгляд Верховної Ради України було внесено проект закону «Про внесення зміни до статті 73 Кодексу Законів про працю України» (реєстраційний № 6064 від 12.09.2000 р.).

Зазначений законопроект було розглянуто і схвалено в профільних комітетах ВР України, що викликало задоволення ветеранської громадськості України (лист ради Організації ветеранів України від 28 вересня 2000 року № 497/07).

2 листопада 2000 р. ми зробили спробу включити до порядку денного законопроект № 6064, але він не набрав необхідної кількості в 226 голосів. З 384 народних депутатів, які були в залі засідання, «за» проголосували лише 177 депутатів. Прикро, але факт: значна частина депутатів не підтримала вимоги ветеранського загалу. Про що його було поінформовано.

Вже на 7-й сесії (лютий—липень 2001 року) за поновленим поданням законопроекту № 6064 питання про його внесення до порядку денного нарешті було вирішено, і він був розповсюджений у Верховній Раді України.

Профільний Комітет з питань соціальної політики та праці 16.03.2001 року розглянув зазначений законопроект та схвалив прийняти його за основу для обговорення та внести його на розгляд до Верховної Ради України (№ 6064/П1). А на 5 жовтня проектом порядку денного сесійних засідань Верховної Ради України вже передбачено розгляд цього законопроекту в сесійній залі. Так незабаром у цій справі стане відомо, «хто є ху», як колись казала відома особа із загальнолюдським обличчям і плямою на лобі.

Разом з тим члени нашого комітету звернули увагу на необгрунтований і невдало заполітізований висновок Головного науково-експертного управління апарату ВР України, в якому міститься твердження про те, що начебто «відміна святкових днів 7 і 8 листопада була сприйнята окремими соціальними групами по-різному, але загалом не викликала особливого обурення суспільства».

Таке твердження не відповідає дійсності. Саме звернення III з'їзду Організації ветеранів України та численні листи заперечують таке необгрунтоване твердження. Крім того, Комітет у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів законопроект № 6064/П1 разом з результатами поіменного голосування 2 листопада 2000 року надіслав до обласних рад Організації ветеранів України з проханням про підтримку.

Факт полягає в тому, що 19 обласних рад Організації ветеранів України письмово і 3 обласні ради телефоном висловили всебічну підтримку означеного законопроекту. Письмово приєдналися до обласних рад за власною ініціативою понад 120 районих і міських рад Організації ветеранів України.

Таким чином, з урахуванням того, що за тисячолітньою історичною традицією нашого суспільства думки батьків завжди були визначними не лише для всієї родини, а й для суспільства в цілому, є всі підстави стверджувати про всенародну підтримку зазначеного законопроекту.

До речі, навіть у сучасній Росії законодавці не насмілилися відмінити 7 листопада — річницю Великого Жовтня, як це трапилося в нас.

На шляху «повернення до Європи», за даними прогнозів багатьох вітчизняних і зарубіжних дослідницьких центрів, чисельність населення в Україні до 2050 року має скоротиться до 38—42 мільйонів осіб, тобто майже на 25%. Нова наукова медична дисципліна валеологія зазначає, що значну роль у цьому передчасному уході з життя наших співвітчизників —людей літнього віку відіграє їх брутальне моральне приниження.

Тому одним із перших кроків у спасінні наших дідів і батьків від «єврореформ» може стати повернення соціальної і моральної справедливості, в тому числі —негайне поновлення у святковому календарі річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Близько 14 мільйонів пенсіонерів і ветеранів уважно спостерігають за нашими діями і з надією чекають на поновлення історичної справедливості. Закликаємо весь депутатський корпус, особливо тих, хто «не визначився», справдити їх сподівання!

**Юрій СОЛОМАТІН,
заступник голови Комітету Верховної Ради України у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів.**

! У номер

Бійся Кабміну, постанови приймаючого

(Початок на 1-й стор.).

Фактично це означає:

1. Редакції не зможуть віднині самостійно вести передплатну політику.

2. ДП «Преса» має карт-бланш на визначення передплатної вартості.

3. З огляду на те, що закон забороняє брати за доставку преси понад 40 відсотків від собівартості періодичного видання, ДП «Преса» пропонує збільшити вартість послуг за оформлення передплати.

Та так мудро пани чиновники все розрахували, що редакції, мовляв, не втратять, а от пересічний громадянин якусь зайву гривню чи півтори знайде заради омріяної газети. І це тоді, коли Президент наголосив, що головна проблема країни — бідність.

Цей виверт поштовиків однозначно призведе до зменшення тиражів періодики. А це:

1. Зменшення поінформованості населення.

2. Зменшення прибутків того ж ДП «Преса».

3. Падіння самоокупності періодичних видань, а також зменшення їхньої кількості.

Шановні пани Кінах, Семиноженко, Драч, Довгий не раз зустрічалися з головними редакторами газет, журналів. Під час цих зустрічей висловлювалися прохання не погіршувати і без того критичну ситуацію в інформаційному просторі України. Поважні керівники ніби й погоджувалися, а от на практиці...

У цій ситуації потрібне втручання Президента, Верховної Ради, аби призупинити чинність Постанови Кабінету Міністрів № 1198 за 17 вересня 2001 року. Після цього провести аудит діяльності ДП «Преса», щоб нарешті визначити реальні витрати на оформлення та доставку періодики за передплатою.

А вже після цього розв`язувати проблему комплексно, врахувавши інтереси найперше громадян України, держави, редакцій, ДП «Преса» і видань.

■ Напишу вам і я

Нам про нас

Ми з дружиною — пенсіонери зі стажем. «Голос України» передплачуємо регулярно, а новинами ділимося з усіма сусідами по будинку. Для багатьох ви — єдине джерело інформації, тому що в наш «процвітаючий» час наш і кілька сусідніх будинків залишилися без телебачення: спільні антени на дахах покрали. Я — пристрасний уболівальник київського «Динамо», але тепер позбавлений змоги дивитися улюблений футбол.

Дякуємо за цікаву газету.

Іван РИГУН.

**Жовті Води
Дніпропетровської області.**

* * *

Передплачую вашу газету, щоб бути в курсі всіх подій в Україні та світі. Вважаю «ГУ» найцікавішою і найчеснішою газетою. Адже правда в Україні дорого коштує. І люди починають розуміти це. Дякую вам за правдиве відображення життя нашої багатостраждальної країни.

І. ПОЛЯНСЬКИЙ.

Київ.

* * *

Мій стаж віддання переваги «Голосу» перед іншими раніше передплачуваними виданнями невеликий: всього три роки. Та їх, думаю, можна зарахувати за всі десять. Тому що всім — сусідам, друзям і знайомим —переповідаю прочитане. Небагато людей, на жаль, можуть передплатити газету, тому раді хоча б усному знайомству. Віднедавна став помічати, що «ГУ» інколи зникає з поштової скриньки. Думаю, що це не зі злості, а через злидні. Та все ж перестрахувався: тепер отримую газету до запитання у відділенні зв'язку.

Пенсійне життя одноманітне і незабезпечене, хвороби та ліки забирають мізерні кошти. Тому особливо цінимо гарну пресу за доступною ціною. Одразу навіть не скажу, що найбільше цікаве в «ГУ». Вся газета дуже корисна й серйозна.

Віктор КАРПЕНКО.

Вінниця.

* * *

Вважаю вашу газету історією нашого державотворення. І хочу подякувати вам за об'єктивну інформацію, таку потрібну кожному громадянинові України.

Микола ЛЕЩЕНКО.

**Гостомель
Київської області.**

Мал. Сергія ТЕРЕЩЕНКА.

Не навмисне. Але ж — убивство

П'ятирічна Маша Микитіна загинула серед білого дня в самому центрі Донецька, на очах у матері. Людмила Григорівна, бабуся дівчинки, ось уже рік домагається, аби за смерть дитини було покарано водія автомобіля, який збив її онучку.

Трагедія сталася 17 травня 2000 року, коли громадянин М. Юрко, водій автомобіля марки «Лексус» № 002-30 ЕО, рухаючися тротуаром заднім ходом, збив маленьку Машу.

«А якого нелюдського жаху і болю зазнала моя дочка, мати Машеньки, яка ще за кілька хвилин до того спокійно ішла тротуаром із маленькою Машенькою за ручку і яка знала, що «тротуар — це елемент дороги, призначений для руху пішоходів» (п. 1.9. Правил дорожнього руху), а наступної хвилини опинилася разом із дитиною під колесами «Лексуса» і отримала там від чийогось окрику: «Ану, вилазь з-під машини». Сама діставши тілесних ушкоджень від удару автомобілем і перебуваючи в шоку, вона побачила бездиханне тільце дитинки і відчула в своїй руці вже холонучу її рученьку», — так змальовує фатальну хвилину у відкритому листі до Президента України Людмила Микитіна.

Копію надіслано до нашої газети. Справу про вбивство дитини розглядав суд, який застосував до звинувачуваного водія закон «Про амністію» і припинив кримінальну справу. Обласний суд залишив це рішення в силі. Не виявила порушень і прокуратура, яка перевіряла скаргу родичів Маші. Чому? Це і спробував з'ясувати кореспондент «Голосу України».

Начальник міського управління ДАІ Валерій Лозовий згаданий випадок пам'ятає: «Мої співробітники виїжджали на місце пригоди, але далі слідство вело УВС міста».

Начальник слідчого відділення із розслідування дорожньо-транспортних пригод Донецького міського управління УМВС України в Донецькій області Геннадій Маланчук:

— Ми закінчили кримінальну справу і передали її до суду. Це стаття 215, частина друга. Водій там на двісті п'ятдесят відсотків винний: під час руху заднім ходом задавив дитину. Всі слідчі заходи здійснено в запланованому обсязі, до нас бабуся дівчинки не має жодних претензій. Справа абсолютно прозора. Я розумію горе цих жінок, одна з них — мама й очевидець. Слідчий особливу увагу приділяв цій справі. А амністія на наші справи поширюється.

У корпорації «Індустріальний союз Донбасу», якій належав автомобіль, повідомили, що відразу після дорожньо-транспортної пригоди водія М. Юрка було звільнено.

Із заступником голови Ворошиловського районного суду Станіславом Кутьєю відбулася така розмова:

— Жодних інтерв'ю кореспондентам я не даю.

— Чи можна ознайомитися зі справою, яку розглядав суд?

— Ні, закон передбачає тільки певний перелік осіб, які можуть знайомитися зі справою.

— Будь ласка, прокоментуйте хід процесу.

— Я ж сказав: жодних інтерв'ю.

Виконувач обов'язків голови колегії у кримінальних справах апеляційного суду Донецької області Микола Мішин:

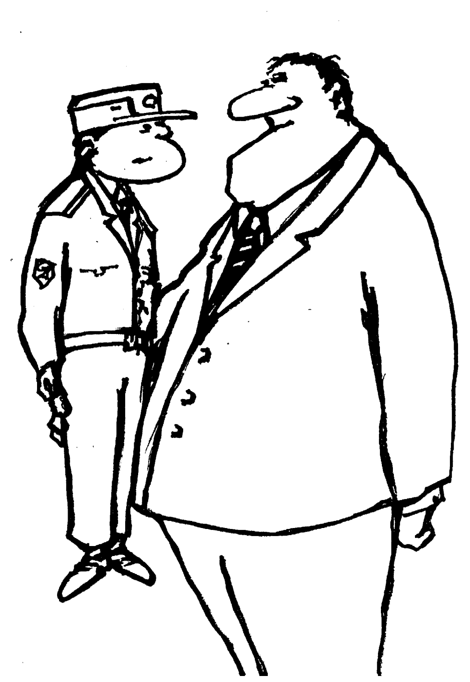
— Я не маю права коментувати чиєсь рішення, якщо склад райсуду його виніс і справу розглянув апеляційний суд. Але, можливо, у вас будуть питання стосовно самого процесу. Після того, як ви ознайомитеся зі справою і у вас виникнуть конкретні запитання, я готовий роз'яснити.

Щоб ознайомитися зі справою, треба іти до районного суду. Коло замкнулося.

Бабуся загиблої дівчинки каже, що всі звернення до вищих інстанцій, у тому числі до Генеральної прокуратури і Верховного Суду, «нічого не дали». Вона продовжує ставити запитання, на які намагається отримати відповідь.

«Як може суд визнати вбивство п'ятирічної дитинки, позбавлення життя такої невинної і безгрішної істоти, не тяжким злочином? — питає Людмила Микитіна. — Як може бути звільнена від відповідальності людина, яка своїм «не тяжким» злочином роздавила життя дитини, з аргументацією, що в нього «малолітня дитина». А у нас, що, була не дитина?»

«Приймаючи Закон «Про амністію», держава, на мій погляд, може амністувати осіб, які вчинили господарські злочини, тобто тих, хто завдав шкоди державі, — апелює до Президента Людмила Григорівна. — А за яким правом держава за громадян вирішує питання стосовно заподіяного їм горя, прощаючи осіб, які скоїли злочини проти громадян, позбавили життя дитинку, мотивуючи при цьому п.6 ст.1 підписаного вами закону України від 11 травня 2000 року «Про амністію»??? Як гаранта Конституції прошу пояснити, чому моя онучка не підпадає під чинність ст.3 і ст. 27 Основного Закону України і чому ви, підписуючи Закон «Про амністію», дозволяєте особі, яка позбавила її життя, спокійно гуляти на волі? В більшості європейських держав право на життя було проголошене ще в 17—18 століттї, а моїй онучці у «цивілізованій» Україні відмовлено в цьому праві».

У кожній історії — своя мораль. Будьте обережні: за кермом автомобіля, що наближається, може сидіти потенційний убивця. І йому за це нічого не буде. Такі у нас закони?

Ліна КУЩ.

Мал. Сергія ТЕРЕЩЕНКА.

Щоденник молодого опера

Посвята

Сьогодні я склав присягу на вірність народові України. Позаду роки навчання в національній Академії внутрішніх справ. У новенькій формі з погонами лейтенанта повагом іду Хрещатиком.

Нічого не можу вдіяти з собою — усмішка ніби приклеїлася. Хоча мені не посміхатися, а співати хочеться, щоб сповістити всенький світ: я закінчив навчання, хочу працювати. І працюватиму так, щоб усім було добре, щоб люди могли спокійно вранці йти на роботу, увечері, не боячися темряви, повертатися додому, відпочивати спокійно. Адже я —м і л і ц і о н е р! Здійснилася моя мрія. Мама, жартуючи, каже, що я народився в міліцейському кашкеті. Хай жартує, а я, між іншим, тільки з третьої спроби вступив на навчання до академії.

Робота

Я — оперуповноважений відділу карного розшуку у столичному районному відділі міліції. Лейтенант. Колектив у нас дібрався що треба, шеф нормальний. Роботи вистачає. Буває, затримуюся до пізньої ночі, а потім ранесенько — знову на роботу. Своїх домашніх в основному бачу у вихідні, адже вони теж на роботі. Мама трохи засмучена. Сподівалася, що робота буде спокійніша. Звикай, мамусько, і терпи! Бо ти — мама мента.

У засідці

Сьогодні надійшла заява від потерпілих про крадіжку з квартири. Нас із Юрком відрядили на місце злочину.

— Знаєш, — каже Юрко, — вони далеко не втекли, давай заглянемо в підвал...

Я розуміюче глянув на колегу. І тут погляд зупинився на драбині, що вела на горище.

— Мені здається, Юро, нам потрібно заглянути туди.

Так і є: дужка навісного замка відігнута, дверцята на горище ледь помітно зсунуті. Дістаю ліхтарик, який мені дуже доречно подарував молодший брат.

— Сюди, мабуть, ніколи не заглядають пожежні! —лається Юрко.

— Тихо, — пошепки зупиняю товариша. — Злодії можуть бути тут!

Справді, купи різного мотлоху свідчать про те, що горище обжито. Обережно просуваємося і... О, удача! Під величезною картонною коробкою знаходимо українську магнітолу, під трухлявим матрацом — інші речі... Повзком далі, аж до виходу, в сусідній під'їзд.

Ось чому бабусі, що сиділи внизу на лавці, нічого не бачили — грабіжники зайшли і вийшли через сусідній під'їзд.

— Ну що, друже, організуємо засідку, — каже Юрко.

Гордий від того, що моя ідея шукати на горищі увінчалася успіхом, з бажанням довести справу до завершення мчу додому.

— Муля! — кричу з порога. — Готуй бутерброди і каву в термос! Я — в засідку, — гордо повідомляю.

— Ой, синочку, будь обережним...

Ніч без сну тягнеться надзвичайно довго, але за речами, на жаль, так ніхто не прийшов ні тієї ночі, ні наступної...

Грабіжниками, як з'ясувалося згодом, були діти господарів квартири. Потрібні були гроші на наркотики.

Труп з перона

— Там чоловік з перерізаним горлом, може, він ще живий, викликайте «швидку»! — ніби забувши, що вона розмовляє по телефону, кричала жінка.

— Ну і ну-у! — протягнув Васильович, наш найстарший опер. Навіть непрофесіоналу було зрозуміло, що вбивство скоїли не на місці виявлення трупа, а за сотню метрів від нього. Точніше, на пероні, там і крові!.. Як же він перемістився сюди?

— Колеги підкинули. Хіба не видно? — закипів Юрко. — Треба повернути «залізничникам» цінну знахідку...

— Тихо, молодь! — прикрикнув Васильович. — «Свіжачок» треба розкрити.

Юрко пішов за місцем роботи загиблого, а я — за місцем проживання.

Двері відчинила молода жінка. Зі зблідлого враз обличчя стало зрозуміло, що вона все знає. З кухні вийшов чоловік, що намагався приховати хвилювання.

— Це мій брат... — розгублено сказала жінка.

— Я все розповім, все! Я не хотів цього, так вийшло... — бурмотів чоловік, щось ховаючи за спиною.

— Руки! — щосили крикнув я.

Чоловік слухняно простяг їх уперед, клацнули наручники.

... Учора в нього був день народження. Треба було ж так статися, що і вбитий ним чоловік, який був коханцем його сестри, теж народився того ж числа. Випили. Взяли ще по пляшці.

Тут коханець почав дуже неввічливо висловлюватися на адресу сестри: і така вона, мовляв, і сяка...

— А ти женися! — каже брат.

— Що? Та ти знаєш, хто вона?

— А ти женися! — знову повторив брат.

— Ага. Аж два рази... Це були його останні слова. Шийка пляшки, яку брат тримав у руках, враз перетворилася на «розочку» і врізалася в горло впертого чоловіка.

Чому люди не цінують життя? Ні чужого, ні власного. Ніби і з добрих намірів брат заступився за сестру, але як? Важливим аргументом — «розочкою». Тепер сидітиме за вбивство. А сестра оплакуватиме обох...

Василь МАРІЇН.

(Далі буде).

З'їзди

Є банкрути — є і спілка

Невдовзі до численної когорти різноманітних всеукраїнських громадських організацій приєднається і «Спілка кризис-менеджерів України».

Остаточне рішення про це делегати з 14 регіонів країни ухвалили на установчому з'їзді організації, що відбувся минулої суботи в Києві.

Об'єднає спілка фахівців з питань банкрутства, які представляють інтереси консалтингових компаній, антикризових центрів, безпосередньо арбітражних керуючих. На думку учасників, необхідність створення такої організації назріла давно. Оскільки дві наявні, які начебто покликані захищати інтереси професіоналів, практично існують лише на папері.

Нині в Україні ліцензовано близько тисячі арбітражних керуючих. Хоча працює лише половина з них.

За словами президента спілки і одного з ініціаторів її створення Павла Міхайліді, структура формуватиме позитивний імідж антикризового керуючого, координуватиме дії та забезпечуватиме прозорість при проведенні процедури банкрутства, сприятиме проходженню відповідних законів та підзаконних актів.

Має організація і свій сайт в Інтернеті, де за адресою www. komitet. bankrut. net можуть залишити свої зауваження всі, хто тим чи іншим чином стикався з процедурою банкрутства підприємства.

Богдан ДОВНИЧ.

Пам'ять

Пам'ятник міліціонеру

Біля будинку міського відділу міліції Кривого Рогу відкрито пам'ятник колишньому першому заступникові міністра внутрішніх справ України Леоніду Бородичу, який трагічно загинув торік.

У Кривому Розі Л. Бородич народився і виріс, прийшов на службу до міліції. І хоч би яку посаду він обіймав, незмінно залишався доброзичливим до людей, був яскравим взірцем вірності своєму обов'язку.

Товариші по роботі, друзі тепло говорили про земляка, який передчасно пішов із життя, поклали квіти до його пам'ятника.

Ванда ЛАРІНА.

Дніпропетровська область.

Вшанували журналіста

У Запоріжжі відкрито меморіальну дошку колишньому народному депутату України Олександру Кузнецову. Незадовго до третіх роковин з дня його смерті знак шани із зображенням Олександра Борисовича прикрасив вхід до телерадіокомпанії «Алекс», яку свого часу він створив і очолював. Таким чином громадськість міста вирішила увічнити пам'ять про народного депутата-журналіста.

Олександр АБЛІЦОВ.

Запорізька область.

Володарка книжкового світу

Валя, уявіть, мріяла про скальпель, а стала володаркою думок. Валентина Олександрівна — бібліотекар. Яких тільки мисливців за думками, тобто за розумними книжками, довелося їй побачити. І вервечка її пам'яті, здається, безмежна. Вона згадує і конструкторів, і спортсменів, і політологів, і студентів.

— Ось прийшов якось інженер із Умані — винахідник «вічного двигуна», що живиться сонячною енергією. Він хотів перечитати все можливе, щоб вигукнути: «Еврика!». І мені, — каже Валентина Олександрівна, — довелося перелопатити все, що є в бібліотеці. А решту замовляти з Ленінграда та Москви з різних фондів.

Кожному вона допомагає, бо Валентина Макаренко — головний бібліотекар міжбібліотечного абонемента і тримає старі зв'язки. А взагалі їй дуже хочеться, щоб уряд України підписав «Угоду про створення міжбібліотечного абонемента держав—учасниць СНД» та зробив грошовий внесок. Адже поки що люди отримують літературу лише завдяки авторитету цієї людини. Її знають ще з часів, коли бібліотека була партійна, знають, і коли вона стала парламентською.

Чи не жалкує вона за скальпелем? З того, як розповідає про свою роботу, — не скажеш. А згадувати ту історію любить. Йшла війна. Зовсім юна Валечка допомагала у госпіталі доглядати поранених. І мріяла після війни вступити до медінституту. Та замість факультету хірургії, через великий наплив фронтовиків, що йшли поза конкурсом, їй запропонували «сангіг». Це здавалося таким приземленим. І от одного дня довелося почути, як ректор Харківського бібліотечного інституту трепетно агітував вступити у цей вуз. Вона погодилася і стала однією з його перших випускниць.

Бібліотечне студентство — народ енергійний. Навчання, гуртки, танці. І ось на танцях, вальсуючи, закрутила роман з Лерієм Макаренком. Тож у цій сім'ї два володарі книжкового світу. Лерій Леонідович — нинішній директор Державної історичної бібліотеки.

Родина Макаренків — це особливий світ, аура, цінності.

Мені особисто пощастило спілкуватися з Валентиною Олександрівною та її колегами. Про її людську доброту тут ходять легенди. Багато розповідають про її допомогу: комусь порадою, комусь грошима, комусь і з квартирою. Чимало працівників з її легкої руки вступили до Інституту культури. Хоча сьогодні

колеги жартують: «Розплодила злидні». Справді, зарплата — це сльози. Мабуть, бібліотекарів тримають тут думки — в книжках. Валентину Макаренко вони прив'язали назавжди. Принаймні п'ятдесят минає цього року! У трудовій книжці один єдиний запис про місце роботи, а ще про нагороди — «Ветеран праці» та «За доблестный труд».

Оксана КАЛУГІНА.

На знімку: Валентина Макаренко колись і нині.

Фото з архіву В. МАКАРЕНКО.

Напишу вам і я

Рогатки на шляху до ощадкаси

Хай пробачать мені ровесники (мені — 79!), але ми залишаємо цю грішну землю щорік уже не поротно, а побатальйонно. І щодалі, то більше рідшають наші лави. А всілякі хитромудрощі на кшталт диференційованого підходу до компенсацій душу не радують.

Гроші потрібні зараз, сьогодні, ну — завтра, а не післязавтра, щоб можна було хоч трішечки відчути відносну матеріальну свободу, не відмовляючи собі в найнеобхіднішому...

На шляху до цього — численні рогатки, а тепер ось — справжня рогатина. З'ясовується, для отримання своїх заощаджень потрібно дістати дозвіл податкових органів на відкриття спецрахунку в Ощадбанку. І лише після цього надтерплячий (не інакше!) вкладник отримає право аж на... 50% коштів готівкою. Виходить примарне право: на власні приватні заощадження, котрі десь там, нагорі, тримали, користуючись ними ціле десятиліття! І вже зовсім незрозуміло, при чому тут податкова служба. Навіщо вона суне носа в особисті справи? Невже інших турбот їй замало?!

А раптом вона не захоче дати дозвіл на відкриття рахунку? Що тоді?..

Ю. БОРОДКІН, ветеран війни і праці.

Херсон.

Завод за ціною «іномарки»

Наш цегляний завод — банкрут. Борг із зарплати працівникам величезний. Продали завод за ціною нової «іномарки», хоча коштував він у багато разів дорожче. І все одно нам досі не погасили заборгованість.

Нам дуже прикро: заводу 15 років, а його оцінили так дешево. Та й купили його не для відновлення виробництва і створення робочих місць, а для знищення. Куди б ми не зверталися, нікому до нас немає діла. Місцева влада допомогти нічим не може, адже, як сказали в міськдержадміністрації, впливати на «процедуру банкрутства» виконком не має права. А тим часом майно підприємства розкрадають усі, кому заманеться.

Колишні працівники заводу «Стромінкон» (15 підписів).

Костянтинівка Донецької області.

Кобзар прийшов

Нещодавно у Новограді-Волинському, що на Житомирщині, було відкрито пам'ятник Тарасу Шевченку. Автори —Олена Коркушко та Алла Черниченко. Напередодні урочистої події міськрада прийняла рішення, що віднині головна вулиця містаноситиме ім'я Тараса Шевченка.

Віктор САВИЦЬКИЙ.

Новоград-Волинський Житомирської області.

Живемо у притулку для собак

У нас у дворі живуть бездомні собаки. Мешканці будинку їх годують, а ті відповідають тим, що проводжають до автобусної зупинки або зустрічають увечері з роботи. Але якби ви знали, скільки з кожним роком розмножується таких собак! А вони не завжди добрі та й хвороби різні можуть переносити. Але наша влада зовсім нічого не робить для того, щоб міські вулиці не перетворювалися на притулок для собак.

Олена ЗАЙКОВА.

Суми.

Зустрілися два листи

Дарований кінь їсти хоче

Свого часу як ветеран Великої Вітчизняної війни та інвалід першої групи я отримав автомобіль. І ось нині мій старенький помічник потребує капітального ремонту. Однак це потребує багато грошей. А де їх взяти старому інвалідові, не знаю. Без машини нам із дружиною, теж інвалідом першої групи, не вижити — хоча і з нею клопоту багатенько. Якби можна було обміняти мій автомобіль на новий, був би дуже вдячний. Я вже звертався з цього приводу до адміністрації Президента, а там повідомили, що мого листа надіслано до Міністерства праці та соціальної політики. Минув уже рік, а відповіді досі нема. Та, напевно, і не буде. Що робити двом ветеранам, яких не поважає держава?

Дмитро ДОВГАЙ.

Сенкевичівка Волинської області.

Нюанси автомобільного питання

Хочу звернути увагу на наші проблеми. Вважається, що всі інваліди Великої Вітчизняної рівні у правах. І це правильно. Але таке питання, як отримання автомобіля, на мій погляд, продумане не до кінця. Адже хтось із ветеранів без ноги, а то й без двох. А хтось дістав легке поранення і пересувається без сторонньої допомоги.

Я розумію, що стан нашої економіки не дозволяє забезпечити всіх бажаючих. Та, як на мене, потрібно подбати передусім про тих, хто не може пересуватися сам. Ось, наприклад, в Одеській області з 22 отриманих машин лише 5 з ручним керуванням. Цього, звісно, замало. Не продумано й таке питання, як заміна старого автомобіля на новий по закінченні терміну експлуатації. Автомобіль — це наш єдиний рятівник. Прошу, вельмишановні народні депутати, допоможіть розв`язати наші проблеми.

Дмитро КУЦЕНКО.

Ананьїв Одеської області.

Притулок для самотніх

Проблема в конверті

Погано, дуже погано, коли доводиться доживати своє життя серед чужих та бездушних людей. Так, у нашому місті створено притулок для самотніх ветеранів війни і праці. Розташований він у мальовничому зеленому куточку. Але не втішають ветеранів природні принади. Живуть вони і людьми, і Богом забуті. Посадити б наших керівників усіх рангів, суспільних діячів у цей притулок, де годують на дві гривні на добу і 20 копійок — на ліки. От і вигадують кухарі меню: «борщ з капустою, котлети рисові, чай із цукром».

Будинок, колишній дитячий садок, давно потребує ремонту, опалення не працює. Не треба виходити на вулицю — погода відома в палаті. Йде на вулиці дощ, йде він і в палатах, на вулиці мороз — мороз і в палатах, спека на вулиці спека і в палатах. Постіль дісталася у спадщину від діток. Ковдру для них (ветеранів) зшивають із двох. Простирадла й наволочки латають, а подушок дають аж дві.

Кажуть, у нашій країні лише 10 відсотків благополучних сімей і людей. У нашому місті 80 тисяч осіб. Та зберіть по одній гривні — це 8 тис. грн. — і ви погасите голодний і хворий блиск в очах цих нещасних.

А де ж спонсори? Усі їх мають, нема лише у цих знедолених і забутих, хворих і кинутих напризволяще людей. Ау, спонсори, люди! А у відповідь — тиша, волання в пустелі.

Чому усі забули, що це вони відстояли перемогу в боях Великої Вітчизняної. Це вони відновлювали і будували, щоб було нині, що руйнувати й красти.

Нині всі стали віруючі. Понавчіплювали на себе хрестів різних розмірів і вартості. Жертвують на золотоверхі церкви й монастирі, ходять до церкви, де відкуповуються від гріхів. Але приходьте в Новгородський будинок ветеранів та інвалідів, і перед вами постане живий, непробачний гріх, якому нема прощення ані на землі, ані на небі.

Не менший гріх лежить і на міській раді та адміністрації, які й очей не кажуть до ветеранів. Їх не цікавлять ані побутові умови життя, ані здоров'я, ані медичне обслуговування, ані те, як вони живуть і чим харчуються. Тут мешкають переважно люди похилого віку, від 70 років і старші, інваліди війни і праці, майже всі самотні, хворобливі. Вони всього бояться. Бояться, що їм не дадуть пігулку, що їх можуть виселити тощо. А поскаржитися не можуть, оскільки без будь-чиєї допомоги вони не в змозі нікуди дійти...

А. КАРАВАНСЬКИЙ.

Дзержинськ Донецької області.

І допоможе, і порадить

Світлим рядком

Я багатодітна мати, одна в сім'ї працюю. Торік за борги нам відключили газ. Сім років не отримую зарплати грошима, а лише бартером, то чим платити? Чоловік і найменший син — інваліди з дитинства, одержують мізерні пенсії. Субсидії оформити не змогла, а борги потихеньку зростали. Мешкаємо в однокімнатній державній квартирі на першому поверсі. У старшого сина, який також живе в моїй сім'ї, народилася донечка. Електронагрівачами топити дуже дорого. Наш депутат Ярослав Козак, на прийомі уважно вислухавши мене, все записав, і через тиждень моїй сім'ї виділили матеріальну допомогу. Я дуже рада, що в нас такий депутат, який піклується про своїх виборців. Кожного вислухає, дасть пораду і допоможе.

Зіна БІЛІЧЕНКО.

Кобеляки Полтавської області.

Свято з мозолями на ногах

Чи любите ви балет? Чи любите ви його так, як Катруся Діденко? Коли її тато, клацаючи перемикачем телевізора у пошуках мультиків, випадково натрапляв на балетний спектакль, дворічна дівчинка вимагала залишити «ось це». А коли родину військового офіцера з Середньої Азії перевели до Харкова, чотирирічна Катруся примусила батьків шукати для неї не дитячий садок, а балетну школу.

Вихованка Харківської хореографічної школи Катерина Діденко (**на знімку** — в її обіймах найдорожча людина — мама, також Катерина) завоювала другу премію на міжнародному юнацькому конкурсі виконавців класичного танцю «Фуете Артеку». Для неї та інших лауреатів це, безперечно, велике досягнення на тернистому шляху мистецтва. Якщо для співака найбільша цінність — голос, для піаніста — пальці, то для балерини це — ноги. Адже не випадково, на запитання, яким був шлях до перемоги, одна з учасниць відповіла: «Через мозолі на ногах».

— Конкурс «Фуете Артеку» відбувається уже вчетверте. Він єдиний, у якому беруть участь діти. Тут я побачив майбутніх зірок, — сказав співголова журі, художній керівник балету Національної опери України народний артист Віктор Яременко.

Географія конкурса розширюється. Постійні учасники —вихованці хореографічних шкіл Росії, Молдови, Киргизії, Білорусі, Австрії, Кореї, Голландії, Японії, Ізраїлю. Цього року в списку з'явився Казахстан. Вихованець балетної школи Алмати Ясауі Мергалієв із запалом «витанцював» першу премію серед хлопчиків.

Звичайно, з поєдинку не всі виходять переможцями. Були невдачі, сльози, розчарування.

— Мені надзвичайно важко судити дітей, — зазначив відомий хореограф, директор Швейцарської балетної школи у Цюріху професор Алекс Урсуляк (**на знімку** — урок хореографії). Пана Алекса, українця з Канади, не може не радувати, що українських танцюристів «з руками і ногами» беруть на Заході.

Ростуть маленькі балерини. Витончені, граціозні дівчатка. Їм не можна тістечок і бананів. Їм можна тільки танцювати, танцювати, танцювати. Це особливе життя, обмежене станком, пуантами, особливими вимогами. І батькам цих красивих створінь, як зізналася мама Мілени Сидорової, володарки Гран-прі конкурсу, доводиться бути жорсткими до своїх дітей, дотримуючися цих вимог...

— Ми надаємо сцену найпрекраснішим представникам нашої землі — дітям, — сказав, вручаючи нагороди переможцям, заступник директора МДЦ «Артек» Сергій Єрохін, автор багатьох педагогічних праць, кандидат наук. — І очікуємо на ній нових перемог.

Алла БРУСИЛОВА.
Фото Ігоря АЛЬПЕРТА.

Усі на боротьбу з терором!

Світ шукає ворога, що завдав бандитського удару США, внаслідок якого загинули тисячі безневинних людей. У Німеччині ці пошуки, трапляється, мають надто вже конкретний вигляд. Президент Буш назвав зло: ісламські терористи. Тому всім без винятку «особам арабської національності» хоч на вулиці не з'являйся. Кажуть, що це — тимчасове явище, бо винні невдовзі будуть покарані. Якщо, звісно, їх знайдуть.

Після траурних зборів, щирих співчуттів настав час вияву обіцяної солідарності. Німеччина, як партнер США по Північноатлантичному альянсу, зобов'язана вжити відповідних дій. Але тут сталося протвереження: ще свіжі в пам'яті дебати про відправку до Македонії солдатів Бундесверу для участі в миротворчій місії. І хоча тоді йшлося про досить безпечну акцію, обговорення питання перетворилося на справжні політичні баталії: посилати чи не посилати? Але за планами США німецьким солдатам доведеться підставляти голівоньки під цілком реальні бандитські кулі. І тут громадяни завагалися. Якщо ще недавно лідери багатьох партій закликали до безмежної солідарності з Вашингтоном, розуміючи під цим дійову участь, то тепер вони обережно кажуть про стриманість, а пересічні бюргери дедалі більше підтримують пацифістів: «Ніякої війни!»

Багато хто нервує: німцям тільки й забракло бути втягненими Америкою у світовий конфлікт. Вулицями міст крокують демонстранти з антивоєнними гаслами, що іноколи скидаються на американські. Політики мечуться між двома крайнощами: чи то підтримувати західний альянс активними діями проти терору, ризикуючи самим стати черговою мішенню для терористів, а чи відмовитися від силових методів, накликавши на себе невдоволення заокеанського «старшого брата».

Тим часом, Німеччина намагається убезпечити себе від терору в будь-яких його проявах. Уряд вирішив виділити на це 3 мільярди марок, які можуть використовуватися винятково для боротьби з тероризмом. Щоб отримати ці гроші, міністр фінансів Ганс Айхель пропонує вже наступного року підвищити податки на тютюн і тютюнові вироби на 2 відсотки, а також на страхування майна на 1,6 відсотка. Отже, податок на тютюн стає найвищим після податку на нафту. Цього року, наприклад, він забезпечить державній скарбниці 23,2 млрд. марок. Податок на страхування майна приблизно принесе 14,7 млрд. марок.

Проти рішення уряду протестують і цигаркова індустрія, і Союз страхової економіки, вважаючи його помилковим. Вони підрахували, що лише податок на тютюн зменшить купівельну спроможність громадян на 10 млрд. марок. Крім того, відомо: де податки завищено, там в економіці завжди з'являється «тінь». Та й чи справедливо, запитують вони, що з тероризмом мають боротися тільки курці й страхувальники майна?

Це не єдина проблема, з якою Німеччина, борючися з можливим тероризмом, зіштовхнеться, підвищуючи податки на цигарки і страхування майна. Адже, як член Європейського союзу, вона не може підвищувати ціни на товари та послуги, як їй заманеться. Наприклад, у країнах співтовариства прийнято рішення, що наступного року підвищення цін на цигарки можливе не більш як на 0,15 цента. А ціна на цигарки в Німеччині буде в кілька разів вища. Як німці «утрясуть» ці питання з партнерами по ЄС, невідомо. Але федеральний канцлер Герхард Шрьодер і міністр фінансів Ганс Айхель заявили, що остаточне рішення буде прийнято в листопаді на заключному засіданні бюджетної комісії. Опозиція, проте, не може вплинути на його прийняття, бо для цього згода Бундесрату не потрібна.

Валентина ПИСАНСЬКА.
Франкфурт-на-Майні.

У північноколумбійському місті Валлендупарі відбувся марш мовчання. Його учасники протестували проти вбивства своєї землячки, шанованої в країні пропагандистки народної музики й колишнього міністра культури Колумбії Консуело Архохо. Її було викрадено й убито повстанцями Революційних збройних сил Колумбії.

Фото АП.

Кінах і Пєшич підписали конвенцію

Югославія та Україна мають «хороші можливості» для поглиблення двосторонніх торговоекономічних відносин. Це підкреслив учора Прем'єр-міністр нашої країни Анатолій Кінах, відкриваючи україно-югославські переговори на рівні прем'єрів. Переговори, **повідомляє «Інтерфакс-Україна»**, пройшли у рамках візиту до України Голови уряду Союзної Республіки Югославія Драгиші Пєшича. Український прем'єр зазначив, що головне завдання урядів обох країн — наповнити високий рівень політичної довіри між нашими державами конкретним економічним змістом.

За підсумками міжурядових переговорів підписано чотири документи. Зокрема, Консульську конвенцію між Україною і СРЮ, свої підписи під якою поставили прем'єр-міністри двох країн. Представники урядових делегацій підписали україно-югославські міжурядові угоди: про співробітництво у сфері запобігання надзвичайним ситуаціям та ліквідації їх наслідків, а також у сфері охорони здоров'я та медичної науки. Крім того, підписано угоду про співпрацю у сфері спорту між Державним комітетом молодіжної політики, спорту і туризму України та Союзним секретаріатом з питань спорту і молоді СРЮ.

Як повідомили агентству «Інтерфакс-Україна» в прес-службі Кабінету Міністрів, товарооборот між двома країнами в першому півріччі нинішнього року становив 49 мільйонів доларів. У 2000-му взаємний товарооборот становив 80,63 мільйона доларів, збільшившись майже вдвічі порівняно з 1999 роком. В Україні є 33 підприємства з югославським капіталом, серед них — 22 СП, а на території Югославії — 2 підприємства з українськими інвестиціями.

Протверезів і повернувся

У Волгограді оголошений в розшук небезпечний рецидивіст Микола Чесновський добровільно повернувся в колонію, **повідомляє РІА «Новости»**. Чесновського, засудженого до 15 років позбавлення волі за вбивство і котрий відсидів трохи більше половини терміну, за зразкову поведінку було відпущено в 12-денну відпустку. Однак, вийшовши на волю, він не відмітився в районному ВВС і не прийшов до дружини і дітей. Після цього Чесновського було оголошено в розшук як такого, що втік.

Пізніше з'ясувалося, що під час пошуків він перебував у глибокому запої. Протверезівши, ув'язнений повернувся в колонію. Після цього інциденту керівництво колонії прийняло рішення не давати відпустки особам, які відбувають тривалі терміни покарання.

Типово бідні кандидати

Президент Гамбії Яя Джамме, готуючись до наступних виборів, представив список свого майна. Виявилося, що у президента є... дев'ять страусів, 75 кіз і недобудований притулок для птахів. **За повідомленням Рейтер**, конституція країни вимагає, щоб перед виборами кандидати повідомляли дані про своє майно і щоб ця інформація ставала відомою громадськості.

Інший кандидат у президенти, Усану Дарбо, заявив у виборчу комісію: він володіє одним будинком і трьома ділянками землі. Проте і Яя Джамме, і Усану Дарбо зізналися, що у них є по два автомобілі.

Гряде автомобільний бум

Як повідомляє ІТАР-ТАКС, кількість легкових автомобілів на автомагістралях Німеччини на початок 2015 року значно зросте. Вже сьогодні країна посідає друге місце в Європі за рівнем «автомобілізації» населення, поступаючися лише Італії. Якщо на Апеннінах на тисячу мешканців припадає 541,5, то у ФРН — 508 легковиків. До того ж дедалі більше німецьких сімей купують ще одне авто, на якому домогосподарка робить поїздки по магазинах.

Хроніка. Факти. Події

Київ

Останній бій, а він — найважчий

(Початок на 1-й стор.).

Під час розмови Степан Гавриш відзначив позитивне рішення ПАРЄ стосовно України і висловив сподівання, що, на його думку, «революційні для країни» кодекси і закон про вибори буде прийнято найближчим часом. Особливий інтерес німецькі гості виявили до теми майбутніх виборів до Верховної Ради. Заступник голови українського парламенту ознайомив їх зі змістом дискусій, які точаться в Україні навколо закону про вибори. Рудольф Зайтерс, парламентарій з 32-річним стажем, зазначив, що його дев'ять разів обирали по мажоритарному округу і це накладало на нього «особливу відповідальність перед виборцями». Степан Гавриш назвав егоїзмом прагнення деяких партій до винятково пропорційної системи виборів і припустив, що в майбутньому парламенті кількість партій і блоків скоротиться, а 4-відсотковий бар'єр подолають комуністи, соціал-демократи, партії національно-патріотичного спектра і дві-три партії «політичного епатажу». Він переконаний, що перед виборами «буде створено центристський блок, підтримуваний Президентом країни»: «Саме перед цим блоком стоятиме завдання формування більшості в новому парламенті».

Токіо

На знак вдячності

У Посольстві України в Токіо відбулась урочиста церемонія вручення почесних грамот японським громадянам, які зробили значний внесок в розвиток двостороннього співробітництва. Найвищу відзнаку українського зовнішньополітичного відомства отримали радник Японського банку міжнародного співробітництва пан Сатора Мадоно, професор Токійського університету, завідувач першої в Японії кафедри україністики, автор підручника «Українська мова» для японців та багатьох праць з історії України двадцятого століття пан Кадзуо Накаї.

Париж

Справа MNEF

Колишній міністр економіки Франції Домінік Строс-Кан у понеділок постав перед фінансовим трибуналом Парижа за звинуваченнями у незаконному використанні його документів у рамках «справи MNEF» (французького фонду страхування студентів). Строс-Кан дозволив використати «своє ім'я» у переговорах між MNEF і CGE (нині Vivendi) в 1994—1996 рр. і отримав за цю послугу 600 тис. франків (близько 90 тис. дол).

Вашингтон

Вас, талібів, не зрозуміти

Таліби спантеличили міністра оборони США Дональда Рамсфельда, стверджуючи, що вони все-таки знають, де перебуває бен Ладен, але не розкажуть про це американцям. Раніше вони заявляли, що випустити «терориста номер один» з очей.

Тим часом генеральний прокурор США Джон Ешкрофт попередив, що тероризм, як і раніше, загрожує Америці і ця загроза зросте в разі здійснення акції помсти. Ешкрофт зажадав додаткових повноважень для поліції, щоб вона могла вести спостереження за іноземними агентами і затримувати підозрюваних на триваліші терміни.

Тель-Авів

Знову за стіл переговорів

Міністр закордонних справ Ізраїлю Шимон Перес провів зустріч з високопоставленим палестинським представником Саєбом Ерекатом, намагаючися зміцнити крихкі домовленості про припинення вогню на Близькому Сході. Ерекат назвав переговори складними, однак важливий самий факт відновлення контрактів після чотирьох днів насилля, протягом яких було вбито близько двадцяти палестинців.

Міністр закордонних справ Індії Жасван Сінгх вручив меру Нью-Йорка Рудольфу Джуліані урни зі святою водою з 9 індійських річок та зі святою сіллю як благословіння на відбудову Всесвітнього торгового центру.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.
Фото АП.

Боротьбу з тероризмом фінансуватимуть... курці

На здобуття Державної премії

Технології майбутнього

На здобуття Державної премії України 2001 року в галузі науки і техніки висунуто спільну роботу працівників ВАТ «Мотор Січ» (Запоріжжя), Національного аерокосмічного університету імені М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут», Харківського НДІ технології машинобудування, Інституту проблем міцності НАН України «**Розробка теоретичних основ і впровадження високопродуктивних технологій, що підвищують ресурс і надійність роботи деталей і вузлів двигунів**».

Безперервний розвиток, інтенсивність та масштаби застосування авіаційної техніки зумовлюють потребу у створенні нового покоління двигунів. З другого боку, постійне зростання конструктивної складності і вартості цих виробів вимагає високої надійності та довговічності деталей і вузлів. Адже чим досконалішою стає техніка, тим більше ускладнюється робота деталей і в області температур, і в області напруг. А отже, зростають вимоги до поверхневого шару цих виробів.

Поверхневий шар деталі в умовах експлуатації зазнає найсильнішого механічного, теплового, магнітно-електричного, світлового та інших впливів. Крім того, інтенсифікація робочих процесів авіаційних двигунів вимагає від матеріалів поєднання властивостей, які у цілому ряді випадків взаємовиключають одна одного. Традиційні матеріали, які застосовуються під час виготовлення деталей авіадвигунів, і методи зміцнення їх шляхом термообробки вже не можуть задовольнити потреби сучасного авіадвигунобудування.

Тому доцільно використовувати принципово новий підхід до вибору матеріалів уже на стадії проектування. Деталі пропонується виготовляти з одного матеріалу, який забезпечить міцність і задані параметри конструкцій, а контактні поверхні, які повинні мати спеціальні властивості, — покривати тонкими шарами спеціальних матеріалів. З огляду на це, широкого застосування набули методи газотермічного напилення покриттів. А для одержання покриттів деталей, призначених для експлуатації у важких умовах (за екстремальних навантажень і температур), — детонаційний метод.

Деталі газоповітряного тракту двигуна, виготовлені з високомічних і жароміцних матеріалів, визначають ресурс і надійність роботи двигуна. Тому застосування нових імпульсних технологій — дуже актуальне завдання виробництва. Завдяки їм досягається висока точність, зникає потреба в наладницьких роботах, усуваються зварювальні шви.

Спільна праця виробничників та науковців обгрунтовує теоретичні засади процесу детонаційних і дисперсних покриттів, а також імпульсного формоутворення важконавантажених деталей двигунів. А також перекидає місток від теорії до практики, пропонуючи спеціальне обладнання для нанесення покриттів цими методами. Мало того, праця надає вичерпні описання високопродуктивних технологій, що підвищують ресурсні характеристики деталей і вузлів двигунів. І вказує на шлях до серійного виробництва.

До теоретичних результатів, одержаних уперше, можна віднести розробку концепції зі створення нових технологій і обладнання для детонаційно-газового напилення та імпульсного формоутворення деталей вузлів двигунів. Це дає змогу підвищити їх ресурс і надійність.

Окрім того, під час роботи:

обгрунтовано ввідні характеристичні критерії процесу:

Kv, t — що характеризує зв`язок швидкості і температури напилюваних частинок залежно від співвідношення об`ємів робочих газів;

Ко сц — що характеризує міцність зчеплення порошку з підложкою;

Кт — що характеризує інтенсивність розподілу напилюваного порошку в одиничному зерні;

проведено математичне моделювання перебігу двофазного середовища у стволі, за стволом детонаційної установки та взаємодія двофазного середовища з підложкою;

розроблено методику оптимізації режимів напилення з використанням даних теоретичних розрахунків;

досліджено вплив властивостей поверхні, яка напиляється, і технологічних чинників напилення на міцність зчеплення покриттів;

розроблено методику розрахунку товщини і хвилястості детонаційних покриттів на плоских поверхнях;

з допомогою теоретичного моделювання досліджено вплив складу суміші, грануляції напилюваного порошку, початкового положення частинок та їх концентрації на швидкість і температуру нанесення різних напилюваних матеріалів;

визначено методику вирішення інженерних завдань за визначенням напружено деформованих станів елементів заготовок деталей у процесі їх динамічного формотворення, визначено первинне та наступне оптимальне зовнішнє навантаження деформування, необхідне для заданого виду формотворення.

Теоретичні положення праці пройшли апробацію у провідних науково-дослідних організаціях, конструкторських бюро та на заводах. Їх обговорювали на 75 наукових конференціях, симпозіумах, у статтях та монографіях.

Достовірність одержаних теоретичних результатів підтверджена експериментальним шляхом, і результати основних положень впроваджено в серійне виробництво. За результатами виконаних робіт захищено 35 дисертацій, у тому числі 7 докторських, а обладнання для газодетонаційного напилення покриттів та імпульсного формотворення вже захищене 53 авторськими свідоцтвами, впроваджено у ВАТ «Мотор Січ» та ІМТМ Білоруської АН, а нові технологічні процеси використовуються на Дніпропетровському агрегатному заводі, ХНДІТМ, ПТЗ «Зоря» (Миколаїв).

Усе це дає змогу зробити висновок про створення вітчизняної школи імпульсного формотворення.

Розроблена та науково обгрунтована технологія імпульсного формоутворення складнопрофільних деталей газодинамічного тракту. У ВАТ «Мотор Січ», ХНДІТМ, ПТЗ «Зоря» діють дільниці імпульсної металообробки та детонаційного напилення покриттів.

У результаті теоретичних та практичних положень, впроваджених при виготовленні важконавантажених деталей двигунів, досягнуто значного покращання фізико-хімічних властивостей контактних поверхонь деталей, завдяки чому термін їх служби збільшився у 1,7—3 рази.

А газодетонаційне покриття при відновленні лопаток газотурбінних двигунів дало можливість зменшити трудомісткість у 2,2 разу, витрату металу — в 1,7 разу.

Отже, техніко-економічні показники свідчать про високу ефективність та перспективність цього напряму у промисловості України.

Внаслідок плодотворної спільної роботи колективу вчених вдалося створити та впровадити у виробництво високоефективні технології та обладнання, що дають змогу у декілька разів підвищити зносостійкість деталей, їх надійність та довговічність.

Вирішення цієї важливої науково-технічної проблеми стало можливо завдяки колективу вчених та спеціалістів, представлених на здобуття Державної премії України, серед яких: **В. О. Богуслаєв, П. Д. Жеманюк, Б. А. Ляшенко, В. С. Кривцов, А. І. Долматов, В. К. Борисевич, О. Я. Мовшович, М. Д. Жолткевич, Б. А. Подольський, В. М. Власенко.**

С. Б. БЄЛІКОВ,
доктор технічних наук, професор, ректор Запорізького національного технічного університету.

Оголошення

Закрите акціонерне товариство «Царичанський завод мінводи»

Повідомляє, що загальні збори акціонерів відбудуться 17 листопада 2001 року о 10 годині за адресою: Дніпропетровська обл., Царичанський район, смт. Царичанка, вул. Кірова,151.

Порядок денний:

1. Звіт Правління про фінансово-господарську діяльність ЗАТ «Царичанський завод мінводи» за 2000 рік та перспективи розвитку Товариства.
2. Звіт ревізійної комісії.

Реєстрація учасників зборів 17 листопада 2001 року з 8.00 до 9.30. Для участі в зборах акціонерам необхідно мати: документ, що посвідчує особу, сертифікат акцій або доручення на право представляти акціонера чи групу акціонерів.

Правління ЗАТ «Царичанський завод мінводи».

ОАО «ХАРЬКОВНЕФТЕПРОДУКТ»

сообщает, что в связи с прекращением деятельности по ведению реестров собственников именных ценных бумаг ООО «Глобол-реестр» из-за отсутствия Разрешения (лицензии), ведение реестра акционеров «ОАО «Харьковнефтепродукт» передано другому регистратору. Новый регистратор — АОЗТ «Промышленный капитал» (Разрешение № 460-р от 05.08.99 г. на ведение реестров собственников именных ценных бумаг), договор от 20.08.2001 г., почтовый и юридический адрес: 36022, г. Полтава, ул. Панянка, 36, тел. факс-(0532) 18-17-90. В Харькове обращаться по тел. 17-58-62.

Администрация ОАО.

Приватне підприємство «УСК»

ідентифікаційний код — 30780676, зареєстроване Печерською районною державною адміністрацією м. Києва 24.02.2000 року та перереєстровано 17.08.2001 року за номером 26178, у відповідності з рішенням Власника, повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом двох місяців, з моменту опублікування цього оголошення, за адресою: 01103, м. Київ, вул. Остапа Вишні, 7.

Загублене свідоцтво про державну реєстрацію **ТОВ Компанія «ІМКО Холдінг ЛТД» № 23242205,** видане Києво-Святошинською Радою народних депутатів Київської області 19 квітня 1995 р. ***вважати недійсним.***

Приватне підприємство «Текон»

ідентифікаційний код — 31113069, зареєстроване Печерською районною державною адміністрацією м. Києва перереєстровано 17.08.2001 року за номером 27452, у відповідності з рішенням Власника, повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом двох місяців, з моменту опублікування цього оголошення, за адресою: м. Київ, б-р Л. Українки, 15.

Господарський суд Харківської області (61022, м. Харків, площа Свободи, 5, Держпром, 8 під'їзд) 05 вересня 2001 року порушив справу № Б-11633/2-23 про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Птахофабрика «Курганська» (64252, Харківська область, Балаклійський район, с. П'ятигірське, вул. Перемоги, 26, (р/р 2600124130005 в ТОБО банк «Україна» в м. Балаклія, МФО 351469, код 00852855).

Розпорядником майна призначено Федорченка Андрія Володимировича (ліцензія № 047634 від 09.08.2001 р., поштова адреса: 61002, м. Харків, вул. Чернишевського, 61, кв. 5).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарський суд м. Севастополя (99011, м. Севастополь, вул. Суворова, 21), ухвалою від 13.09.2001 року, порушив справу № 20-7/1291 про банкрутство ДП «Севастопольенергожитлобуд» ВАТ «Енергодарбуд» (99014, м. Севастополь, вул. Камишовське шосе,8, р/р 260079800149 у Невиконбанку м. Севастополя, МФО 324656, код підприємства 234445101).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого — БОНДАРЯ А. А. (Ліцензія № 0000156).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення (контактні телефони (06139) 32853; (0692) 494802).

Определением Хозяйственного суда Донецкой области от 12.06.2001 г. (83048, г. Донецк, ул. Артема, 157) открыта ликвидационная процедура по делу № 18/220 Б от 05.07.1999 г. о банкротстве ООО «Азовмашстрой № 5» (87524, г. Мариуполь, ул. Сормовская, 5, р/с 26002980148 в Мариупольском филиале АКБ «Укрсоцбанк», МФО 334185, ОКПО 13516314 ИНН 135163105828).

Претензии принимаются ликвидатором Корчагиным Юрием Владимировичем (лицензия № 000029) в течение одного месяца со дня публикации объявления по адресу: 87512, г. Мариуполь, а/я 157, т/ф (0629) 37-80-77.

До відома акціонерів ВАТ «Вендичанський КХП»

Виконавча дирекція ВАТ «Вендичанський КХП» повідомляє, що 26 листопада 2001 р. о 14.00 за адресою: смт Вендичани, Вінницька обл. Мог-Подільський р-н, вул. 50-річчя Жовтня, 23, відбудуться чергові збори акціонерів.

Порядок денний:

1. Про внесення змін до Статуту ВАТ «Вендичанський КХП».

Для реєстрації слід мати при собі паспорт, для представників — доручення на право участі у зборах, оформлене, згідно з чинним законодавством.

Господарський суд міста Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-в) Ухвалою від 01.10.2001 р. № 24/545-б порушив справу про визнання банкрутом Відкрите акціонерне товариство «Автомобільна компанія «Укртранс» (юридична адреса: 01033 м. Київ, вул. Саксаганського, 83-а, ідентифікаційний код 22890514, р/р № 26000000004901 в АКБ «Київ», МФО 322498).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Чучкова Олександра Євгеновича (ліцензія № 023, видана Мінекономіки 28.07.2000 р.).

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця від дня опублікування оголошення.

Чуднівське райспоживтовариство

оголошує про ліквідацію Іванопільського хлібзаводу.
Претензії приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення за адресою: 13200, Житомирська обл., смт. Чуднів, вул. 50-річчя Жовтня, 7. т. (04139) 2-13-25.

Ліквідаційна комісія.

Господарський суд Сумської області м. Суми, вул. Рибалко, 2 порушив справу № 4110-15/71 про банкрутство ТОВ «Фармакон» м. Суми, вул. Холодногірська, 45, р/р 26008301855598 в КФ АКБ «Національний кредит», МФО 337502.

Претензії приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення за адресою: 40030, м. Суми, вул. Гагаріна, 16, оф. 1.

Розпорядник майна Кочи А. Ю.

Виручають чіп-картки

У «Булочній» на розі вулиць Старопортофранківської та Градоначальницької продавець Людмила Миколаївна чемно вітається чи не з кожним другим покупцем, як з давнім знайомим.

— Воно так і є, — каже стверднo, — адже контингент у нас здебільшого постійний — мешканці навколишніх будинків. Чимало з них, до того ж, закріплені саме за нашим магазином — до іншого по хліб не підуть.

— Це чому?

— Так купують тут його за чіпкартками...

Одна з відвідувачок магазину саме подала одразу дві пластикові картки:

— Мені, будь ласка, половинку «Обіднього» та дві булочки.

Продавець спритно вставила ті картки до зчитуючого приладу, подала покупку:

— На здоров'ячко вам, Євдокіє Петрівно!

75-річна Євдокія Петрівна та її чоловік одержують дотації отими чіп-картками вже другий рік. Без цього, ділиться бабуся, на самі мізерні пенсії дуже скрутно почувалися б. Адже і комунальні платежі чималі, і на ліки гроші потрібні — на харч, отже, вкрай мало залишається. А так хліб, вважайте, майже безплатно. На картки і булочки, і бублики, і печиво, і макаронні вироби придбати можна.

Розробляючи програму адресної допомоги малоімущим мешканцям міста, багатодітним сім'ям, інвалідам, ветеранам війни і праці, в Одеському міськвиконкомі й «придумали» оті чіп-картки. Дехто сумнівався, чи приживуться? Прижилися... Для обслуговування підопічних міського управління соціального захисту населення, за погодженням з АТ «Одеський коровай» та іншими власниками, у всіх районах міста виділено спеціальні магазини. Усього їх 68. Там встановлено зчитуючі прилади, продавців відповідно проінструктовано. А чіп-картки через районні територіальні центри згадуваного управління одержали близько 23 тисяч одеситів.

Управління соцзахисту щомісяця справно перераховує магазинам кошти (вони закладені в міському бюджеті), що виділяються малоімущим на дотації через чіп-картки.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Коментар

Ера милосердя, або Чи мала рацію Шапокляк?

Про добрі справи держави можна судити з її ставлення до людей похилого віку та дітей. Український уряд протягом року всіляко намагався продемонструвати свою симпатію до немолодих громадян країни, докладаючи зусиль до розв'язання їхніх нагальних потреб. Тричі за цей час підвищували пенсії, діяла система житлових субсидій і адресна допомога малозабезпеченим. Та, незважаючи на таку активну соціальну політику щодо людей похилого віку, рівень їхнього життя, як і раніше, залишався найнижчим у країні. За даними статистики, понад три мільйони дідусів і бабусь перебуває за межею бідності.

14 мільйонів пенсіонерів — під опікою органів соціального захисту населення України, серед них 2,5 млн. інвалідів і майже 5 млн. ветеранів війни та праці. За словами заступника міністра праці та соціальної політики України Світлани Вегери, для надання медико-соціальної і побутової допомоги самотнім людям та інвалідам у країні діє 285 будинків-інтернатів, де мешкає майже 48 тисяч осіб, і 750 територіальних центрів, що надають усілякі соціальні послуги 550 тисячам пенсіонерів, ветеранів, інвалідів.

Як не раз заявляв соціальний Міністр країни Іван Сахань, уперше з дня незалежності України цього року соціальні програми було профінансовано на сто відсотків. Однак нині немає гарантій, що таку позитивну бюджетну практику буде продовжено. За словами голови парламентського комітету з питань пенсіонерів, ветеранів, інвалідів Валерія Сушкевича, нині, в контексті обговорення Держбюджету-2002, пропоновано «посадити» соціальні заклади спеціального призначення (ті самі будинки-інтернати і територіальні центри) на позабюджетне фінансування. Про це народний депутат заявив під час засідання оргкомітету Всеукраїнської благодійної акції «Милосердя». Такі заходи, які збирають благодійну допомогу на користь малозабезпечених громадян, на думку Валерія Михайловича, і зробили ведмежу послугу під час планування фінансового забезпечення соціальних програм. Отже, відповідальність за самотніх людей похилого віку, які потребують опіки держави, перекладається на благодійність. Тоді як сама ідея благодійності в нашому правовому полі перекручена і, деякою мірою, навіть є абсурдною.

Аби стимулювати благодійну діяльність у країні, було ухвалено Закон України «Про благодійність та благодійні організації». Однак незабаром до закону було внесено зміни, відповідно до яких віднині цей вид допомоги підлягає оподаткуванню. Неоподаткованою благодійністю дозволено займатися лише спеціальним фондам і політичним партіям. Громадські організації ветеранів, пенсіонерів та інвалідів позбавлені цього права. Така доля (в плані змін) чекає й на Закон України «Про гуманітарну допомогу», попередив Валерій Сушкевич. А схожий підхід до питання ускладнює сам процес передачі благодійної допомоги адресатові та робить можливим використання цих коштів не за призначенням. І ще — ставить у двозначне становище самих меценатів. Невже мала рацію старенька Шапокляк, стверджуючи, що: хто людям допомагає, той даремно гає час?!

Але, так би мовити, світ не без добрих людей, і нашим старенькім співвітчизникам залишається розраховувати на еру милосердя і чекати на чергове підвищення пенсій, якого, до речі, цього року уряд їм уже не обіцяє...

Ольга ВАУЛІНА.

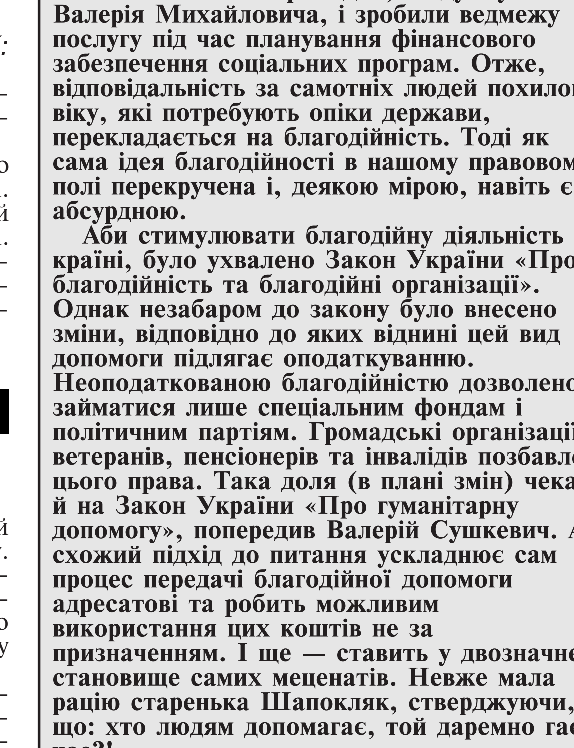

Фото Сергія ЧУЗАВКОВА.

Соціальна палітра Полтавщини

Живемо, не бідуємо, хліба не купуємо

Колись тут вирувало село з незвичною для диканських місць назвою — Горянщина. Залишився хутірець, де ще мешкає 11 родин. Їх розповідь — одна правда, без прикрас.

Марія ОМЕЛЬЧЕНКО:

— Живемо, не бідуємо, хліба не купуємо, самі печемо. Це і жарт, і правда, бо магазину в селі немає. Добре, хоч пшеничку і борошно видали на земельний пай. Діти багато підсобляють — вони в сусідній Водяній Балці живуть. Самотнім трудніше виживати. Позаминулої зими дивлюсь, а сусідки і день, і другий не видно. Снігу намело до воріт, насилу дісталися її двору. Зняли двері гуртом, а Оксана лежить без пам'яті в хатині, вода у відрах замерзла...

Поліна ОДИНЕЦЬ:

— Часто нарікають: «Важко жити. Бідно живемо...» А я думаю, як працюємо, так і живемо. Раніше в полі були від зорі до зорі, а тепер трудяться спроквола. Не годиться тільки бідкатися.

Богдан БАЛИК:

— Куди не кинь — скрізь несправедливість, якісь неузгодження. Маю вантажний автомобіль, міг би дрова, вугілля привезти, так не сплатив за два роки податку. Хоч і учасник бойових дій, але пільг з податку не маю. А двічі по 348 гривень — то скільки пенсій треба! Кажуть, повага до ветеранів, а насправді — самі лише слова. Ледве кінці з кінцями зводимо, хоч і працюємо, як воли.

Іван РОМАН:

— У нас городу 85 соток, то є куди сил докладати. Двох бичків тримаємо. Добре, що живемо разом із сином і невісткою, радою є онучок.

Поліна КАЛЮЖНА:

— Хати пустками стоять, увечері страшно і з двору виходити. Та й удень, як глянеш на ті зарості, моторошно. Багато й людей непевних по селах ходять. Крадуть усе з городів, дворів.

Уляна КІБАЛЬНИК:

— Ми всі тут живемо спогадами про минуле, чекаємо на приїзд дітей, онуків. Своє вже віджили, хоч, здається, роки за водою спливли.

Отак і живуть горянці, тримаються купи, ходять до 80-річного Михайла Калюжного — той має телефон. Переповідають одне одному новини, діляться бідами й проблемами, хваляться чи журяться дітьми, онуками. Запасаються дровами й вугіллям, терпінням і чеканням. Сподіваються на лагідну осінь, м'яку зиму і щедру весну. І вважають, що кращого села немає в усьому світі.

Ровесники тисячоліття

Накувала зозуля літа

На Полтавщині мешкає понад 70 осіб, які народилися ще на зорі минулого століття. І невеличке припсільське село Коновалівка, що в Шишацькому районі, може бути зараховане до своєрідних рекордсменів. Із 700 жителів тут є 40 чоловік, які розміняли дев'ятий десяток, десятеро — «на підході» до столітнього ювілею. А трьом — уже сто років. Найстарший — Любі Дементіївні Вакулик — 107, а Харитина Максимівна Глянь та Домна Василівна Литвиненко трохи молодші. Для порівняння: у 26-тисячному Кременчуці столітніх довгожителів троє.

Рядком статистики

Кожен третій житель області — пенсіонер.

У регіоні мешкає 200 тисяч ветеранів війни, 225 тисяч ветеранів праці, майже 90 тисяч інвалідів, понад 60 тисяч самотніх престарілих громадян.

У 14 державних будинках-інтернатах проживає 2200 осіб.

Кількість колгоспних будинків ветеранів з початку року скоротилася на 40 одиниць, і нині налічується 82 такі заклади.

На обслуговування немічних і самотніх соціальними центрами залучено 1800 штатних співробітників.

Уперше за останні роки здійснено компенсаційні виплати інвалідам за невикористані путівки і транспортне обслуговування, поліпшено забезпечення візками і спецавтомобілями.

У держави на пансіоні

Земний «рай»

У Кобеляцькому районі, на мальовничих крутосхилах край Ліщинівки корпуси психоневрологічного будинку-інтернату. Поруч, у гущавині дерев — непомітний будиночок, де розміщене спецвідділення для осіб, звільнених із місць позбавлення волі. Колишні завсідники таборів і буцегарень дожили до часу, коли самотність, старість і хвороба зібрали їх разом у державному притулку.

Спецвідділення — кілька просторих кімнат із 3—5 ліжками, схожих більше на готельні номери, ніж палати для інвалідів. Ліжка охайно заслані покривалами, на вікнах чисті фіранки, невибагливі, але зручні меблі. Кольорові плакати на стінах з оголеними пані у досить відвертих позах, а на тумбочці — «Новий завіт».

До речі, утримання одного підопічного обходиться державі в 500 гривень щомісячно.

Директор закладу Ганна ЖИТНИК відверто зізнається:

— За тридцять років роботи вкотре переконуюся, настільки безмежна людська невдячність. Вони тут на повному пансіоні, вдягнені, доглянуті, але що коїться, коли їм приносять пенсії! Поголовне пияцтво, бійки, матюки, зневага, образи. З жиру шаленіють.

Схоже, директриса таки має рацію. Підопічним, а дехто з них провів за гратами і по 25 років, притулок на волі, з жіночим персоналом — справжній рай. Деякі не можуть жодного дня прожити, щоб не вкрасти бодай дрібничку якусь і обміняти в селі на самогон. Нерідко поводяться нахабно, до персоналу — зневажливо. Буває, що й нічним горщиком можуть у санітарку жбурнути. Не порожнім, звісно. Охорони ніякої, а дільничний один на десять сіл. А було й таке, що «пахана» поміж себе обирали, порядки тюремні запроваджували.

Єдиний метод адміністративного впливу — відправка до спецбудинку-інтернату в Харківську область. То вже режимна установа, і їхати туди ніхто не хоче.

«Соціальну палітру» відслідковував Григорій ГРИНЬ.

Хто людям допомагає, той даремно гає час?!

Військкомати збирають мобілізаційний врожай. Новобранці «косять» по-своєму

Призов-2001

У нашому житті є декілька перманентних соціальних явищ, котрі, як пори року, завжди настають та закінчуються, бажаємо ми того чи ні. До них належать навчальний рік, боротьба за врожай та призовна кампанія.

Учора в Україні стартував черговий осінній призов до армії. Військкомати два місяці збиратимуть мобілізаційний врожай потенційних захисників Батьківщини, і вже з 1 листопада новобранці вирушать у війська для проходження строкової служби.

План набору осіннього призову-2001:

ЗС України — 34 тис. осіб;
СБУ — 420 осіб;
Держкомітет у справах охорони Державного кордону — 3 тис. осіб;
Внутрішні війська МВС України — 5 тис. осіб;
МінНС України — 1200 осіб;
Усього: 43 620 осіб.

За словами начальника Головного організаційно-мобілізаційного управління, заступника начальника Генерального штабу ЗС України генерал-лейтенанта Миколи Матюха, цієї осені кількість юнаків, яких призвано на службу, буде скорочено (порівняно з весною) майже на 4 тисячі. До того ж, у контексті запланованого на 2015 рік переходу української армії на контрактну основу, лави новобранців щороку зменшуватимуться на 4—5 тисяч осіб. Щоправда, пропорційно збільшиться кількість контрактників. До речі, за роки незалежності України свій громадянський обов'язок виконали, згідно зі статистикою військкоматів, 995 тисяч співгромадян, які досягли 18 років.

Отже, мобілізаційна політика ґрунтується на принципові переходу кількості в якість. Оця саме якість комплектування Збройних Сил країни, як запевнив генерал-лейтенант Матюх, здійснюватиметься за змішаним принципом — екстериторіальним і територіальним, з пріоритетом останнього. Цьогоріч весною 50 відсотків новобранців залишилися служити в рідних місцях. Так військове відомство економить гроші на «пересилку» призовників, а «строковикам», як то кажуть, рідні стіни та часті відвідини батька й мами допомагають легше адаптуватися до нових умов життя.

І хоча рознарядка на призовний контингент з кожним роком зменшується, військові нарікають на недосконалість законодавства, згідно з яким до армії «йде лише лінивий». Ті, хто не бажає півтора року (тільки у 2006 році термін служби скоротиться до 12 місяців) власної молодості віддавати кирзовим чоботям, мають широкий діапазон можливостей туди не потрапити. Традиційна причина «непридатності» до служби —здоров'я призовника. Медики констатують, що з 88 тисяч юнаків, яким на часі одягати камуфляж, лише 22 тисячі придатні для того, аби його носити. Та й із рівнем освіти у наших потенційних захисників не все гаразд. 40 відсотків з них не мають середньої освіти. А з малограмотного кваліфікованого військового спеціаліста не зробиш, навіть за наказом.

Ольга ВАУЛІНА.
Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Проект

Еклектика сезонів і мистецтв

На вечорі «Весна з осінню зустрічається» творчий дует — поетеса і модельєр Юлія Пігель та відомий бард і композитор Михайло Дубецький — презентували львівській публіці вірші та пісні, а також колекцію вишуканого одягу.

Фото Володимира ПЕСЛЯКА (Укрінформ).
Львів.

Освіта

Вивчайте філософію здоров'я

Медики стверджують, що більш як чверть школярів України мають вади серцево-судинної системи, 17 відсотків — хвороби органів травлення, більш як 10 відсотків — хвороби ендокринної системи, 50 відсотків — відхилення в діяльності інших органів та систем. Тож навчити дітей дбати про власне здоров'я, протистояти хворобам та шкідливим звичкам не менш важливо, ніж дати їм знання з математики чи літератури.

Переконані в цьому і автори нового навчального посібника «Формування навичок здорового способу життя в дітей і підлітків», який вже цього року пройде апробацію у більш як 100 школах з 8 областей України.

«Філософія здоров'я» побачила світ завдяки фінансовій підтримці АТ «Філіпп Морріс Україна», яке спільно з Громадською радою із соціальних проблем розвитку підростаючого покоління здійснює освітню програму «Діалог», спрямовану на профілактику негативних явищ в підлітковому середовищі.

Підготовлений великим колективом авторів на чолі з фахівцями науково-методичного центру практичної психології і соціальної роботи АПН України посібник стане в нагоді не лише педагогам, а й батькам, соціальним працівникам, практичним психологам.

Ганна ЛИХА.

Спорт

Здолали і «турецький вал»...

підопічні Павла Яковенка — футболісти юнацької збірної України, які виборили право виступати у фіналі європейської першості!

Кваліфікаційний міні-турнір чемпіонату Європи-2002 серед юніорів (U-16). Україна—Туреччина. 4:2. Холопкін, 26, Самборський, 47, 73, 80 — Сельджук, 57, Келгечен, 75.

Київ. 29 вересня. НСК «Олімпійський». 8 градусів. 2 000 глядачів. Арбітр — Йоган Вербіст (Бельгія).

Наша команда виступала в такому складі: Коваленко, Полуницький, Чучман, Хоменко, Ярмаш, Кожедуб, Максимов, Литвиненко, Ситник, Самборський, Холопкін (Котенко, 77).

	В	Н	П	М	О
УКРАЇНА	2	0	0	5—2	6
Італія	0	1	1	4—5	1
Туреччина	0	1	1	4—6	1

Лише рік існує цей колектив, до якого зібрали найздібніших гравців з усіх куточків країни. І виступає він у другій лізі національної першості під назвою «Борисфен-2». Багато хто сумнівався в позитивному підсумку експерименту. Але тільки не заслужений майстер спорту Павло Яковенко і ті люди, які доручили йому цю справу. Фахівці відзначають, що ця команда має високий потенціал, добре підготовлена технічно, упевнено почувається на «другому поверсі». Та особливо наголошують на тому, що у більшості гравців світлі голови. А це для футболу — чи не найвирішальніший чинник.

Нагадаємо, що у стартовому матчі українці виграли в італійців — 2:1. А у другому поєдинку переконливо здолали «турецький вал». Хоча наших задовольняла навіть нічия.

Тепер збірна України візьме участь у фінальній частині першості Європи, яка проходитиме з 22 квітня по 5 травня наступного року в Данії.

Події та результати

Футбол. Чемпіонат України. Вища ліга. 11-й тур.

«Металург» Зп — «Металіст». 1:0. 8 000. Микуляк, 77.

«Металург» М — «Металург» Д. 4:2. 10 000. Рикун, 12, Молокуцько, 16, 79, Булгаков, 64 — Яксманицький, 31, Шищенко, 90, з пенальті.

«Поліграфтехніка» — «Закарпаття». 4:2. 4 100. Чуйченко, 5, Жилін, 52, Бабич, 62, Іванов, 66 —Щекотилін, 4, Продан, 9.

«Шахтар» — «Кривбас». 3:1. 20 000. Ндіайє, 27, Тимощук, 57, Бахарєв, 64 — Пономаренко, 82.

«Динамо» — «Ворскла». 1:0. 7 000. Головко, 86.

«Дніпро» — «Карпати». 0:1. 8 000. Чернов, 9.

«Таврія» — ЦСКА. 1:2. 3 500. Котюк, 83 — Білозор, 4, Ткаченко, 19.

	В	Н	П	М	О
ШАХТАР	8	1	0	24—7	25
ДИНАМО	7	2	0	23—3	23
КАРПАТИ	6	3	3	15—14	21
Металург Д	5	3	3	18—10	18
Металург Зп	5	3	3	11—7	18
Металіст	5	2	4	17—18	17
Дніпро	4	4	3	9—8	16
Металург М	4	3	5	14—16	15
Поліграфтехніка	3	5	4	11—16	14
Кривбас	3	3	6	13—23	12
Таврія	3	2	6	11—15	11
Закарпаття	2	3	7	14—28	9
ЦСКА	3	0	7	9—14	9
Ворскла	1	2	8	5—15	5

Першість України. Перша ліга. 12-й тур. «Оболонь» — «Зірка». 1:1. «Нафтовик» — «Прикарпаття». 2:0. «Полісся» — «Шахтар-2». 2:1. «Сталь» — ЦСКА-2. 0:2. «Нива» — «Борисфен». 1:2. «Динамо-2» — «Дніпро-2». 4:0. «Миколаїв» — «Вінниця». 1:0. «Карпати-2» — «Волинь-1». 0:2. «Чорноморець» — «Електрометалург-НЗФ». 1:0.

«Чорноморець» — 25 очок, «Волинь-1» — 23, «Полісся» — 22, «Динамо-2», «Сталь» — по 21, «Миколаїв» — 20, «Оболонь» — 18, «Нафтовик» — 17, «Шахтар-2», «Дніпро-2» — по 16, «Зірка», «Електрометалург-НЗФ», «Вінниця» — по 15, «Прикарпаття» — 14, «Борисфен» —13, ЦСКА-2 — 12, «Карпати-2» — 9, «Нива» — 4.

Волейбол. Чемпіонат Європи. Жінки. За 1—2 місця. Росія — Італія. 3:2. За 3—4 місця. Болгарія —Україна. 3:1. Наша команда хоч і не здобула медалей, але четверте місце на таких змаганнях — також великий успіх!

Хокей. Чемпіонат СЄХЛ. «Беркут» (Київ) — «Керамін-Мінськ». 1:2 і 1:2. «Гомель» — «Сокіл» (Київ). 3:2 (овертайм) і 3:1. «Рига» — МДУ (Москва). 6:1 і 3:5. «Металургс» (Лієпая) — «Полімир» (Новополоцьк). 4:3 і 6:4.

Добірку підготував Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Фотофакт

У Києві, на реконструйованому спорткомплексі Національної аграрної академії, відбулося спортивно-мистецьке свято, приурочене проведенню Всеукраїнських сільських спортивних ігор.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Редактор номера Світлана ПИСАРЕНКО.
Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Людмила КОХАНЕЦЬ, Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 150000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України».

Зам. 0311177.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 446-91-37, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Засновник і видавець – Верховна Рада України